

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 2, dd. 10 oktober 1985

Verantw. Uitg.: Filip Huyzenruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.
ISSN: 0773-5162

Veto is een publikatie van de Algemene
Studentenraad van Leuven.

EN VERDER...

Opening academiejaar 1
Veel volk op de been 1
Lijdensweg consensus-speech 2

De studentenspeech 2
Redactioneel 3
Einde studentenbeweging? 3
Numerus clausus 4
De kumul van profen 4
Verkiezingen 5
Ulburgs 5
Klapstuk 6-7
Retrospektieve Greenaway 8
Radio Scorpio 8
Boekbesprekingen 9
VTK-weekend 10
Medika-bar 10
Ingenieurs voor de vrede 10
Vanzwanske 11
Zoekertjes 11
Agenda 12

Opening academiejaar Dillemans scherper dan studenten

Maandagmorgen 7 oktober werd in de Grote Aula het Academiejaar 1985-1986 geopend door de kersverse rektor Dillemans. Het was de eerste publieke daad van zijn openbaar leven als rektor. Uw Vetoploeg was erbij.

Na de misviering in de Sint-Pieterskerk toog de akademische stoet naar de Grote Aula bij het Hogeschoolplein. Voor de gelegenheid lieten ook de professoren zich van hun kleinste kant zijn: er daagden veel meer 'togati' (professoren verkleed zich altijd voor plechtigheden) op dan vorige jaren. Weinigen konden hun nieuwsgierigheid voor de nieuwe rektor dan ook onder stoelen of banken steken. Daar was in alle geval toch te weinig plaats voor in de Grote Aula, die tot de nok toe gevuld was toen rektor Dillemans binnenschreed, gevolgd door de groepsvoorzitters De Meester (Positieve Wetenschappen), De Brock (Humane Wetenschappen) en Borggraaf (Biomedische Wetenschappen), de rektor van Campus Kortrijk Mgr. Maertens, de voorzitter van studentenaangelegenheden Sabbe en de dekanen van de verschillende faculteiten. Deze laatste waren alle keurig uitgedost in toga, telkens versierd met linten en bieszen waarvan de kleur met die van de faculteit overeenstemt. Onder de aanwezigen merkten wij o.a. op: eerste minister Martens, voorzitter van de Vlaamse Eksekutieve Geens, vader en zoon Eyskens, kardinaal Danneels en de bisschop van Brugge Mgr. Van Gheluwe.

Huldebetoon

Als eerste nam algemeen beheerder Karel Tavernier het woord. Hij overkeek de samengepakte massa in de Grote Aula en besliste toen ter plekke dat de op 17 juni overleden rektor De Somer op geen betere manier kon geëerd worden dan door de bouw van een nieuw, groot auditorium maximum in de Bériotstraat. Dit zal samen met de huidige Kleine en Grote Aula één kompleks vormen en de naam dragen: "Rektor De Somer". Vervolgens herinnerde hij kort aan de verschillende realisaties van de overleden rektor, waarvan de grootste ambitie was: "Een universiteit uitbouwen die, stevig verworteld in het Vlaamse volk, zou kunnen wedijveren met de beste en grootste ter wereld."

Hier schilderde Tavernier de verschillende akcenten die de rektor in de universiteit wou leggen: bezieling en dynamiek, geringe afstand tussen profen, wetenschappers en studenten, aandacht voor fundamenteel wetenschappelijk onderzoek en zorg voor de onafhankelijkheid van de universiteit.

Evergreens

Getooid in keurig appelgroen, brachten de "Evergreens" hierop een negro-spiritual "Swing low, sweet chariot" ten beste. Dit vokaal ensemble van vijf germanisten ontstond twee jaar geleden n.a.v. het door de Landbouwkring georganiseerde songfestival.

Zij traden vorig jaar op in de ASR-talkshow, waar zij opgemerkt werden door rektor De Somer die hen meteen

engageerde voor de opening van het academisch jaar. Na de vierstemmig gebrachte negro-spiritual, volgde een videomontage over het leven en werk van De Somer. Aan de hand van interviews werd een beeld geschetst van 's mans leven en werk. Prof. Dr. A. Billiau, een van de naaste wetenschappelijke medewerkers van De Somer, had het kort over De Somer als wetenschapsman in de virologie, immunologie en biochemie. Mgr. Maertens schetste de drie schokken die De Somer als kersvers rektor opgevangen heeft in 1968: de kwestie Leuven Vlaams, de konstatiegolf onder de studenten en de tendens naar onafhankelijkheid van de universiteit t.o.v. de Katholieke Kerk. Er werd ook ingegaan op de verschillende universitaire verwezenlijkingen die onder De Somer voltrokken werden: gebouwen (campus Heverlee, Letteren en Wijsbegeerte, Gasthuisberg,...), de VJIR (Vlaamse Interuniversitaire Raad, die duidelijk de stempel van De Somer draagt) en de internationale uitstraling die zich o.a. manifesteerde in de verschillende eredoktoraten (kardinaal Romero, Roy Jenkins, Helmut Schmidt, Umberto Eco,...).

In een laatste gedeelte belichte ex-vice-rektor Servotte de gedachtegang van De Somer over het spanningsveld tussen geloof en wetenschap, wat hem steeds heeft bezighouden. Servotte eindigde met de uitspraak die De Somer steeds hanteerde voor mensen die hij bewonderde: "Het was nen straffe tiep". Het laatste beeld van de videomontage was een geschilderd portret van Einstein, dat in het bureau van de overleden rektor hing.

De rektor is dood. Leve de rektor

Na een opnieuw geslaagd intermezzo van 'The Evergreens' werd de nieuwe rektor Dillemans geïntroduceerd door algemeen beheerder Tavernier. Er volgde een stormachtig applaus dat door de rektor minzaam glimlachend in ontvangst werd genomen.

In het Nederlands, Frans en Engels heette hij de aanwezigen welkom. Daarna richtte hij zich tot mevrouw De Somer. Hij liet haar het eerste exemplaar overhandigen van een boek waarin de visie van Piet De Somer op de universiteit d.m.v. 'enkele van zijn toespraken werd gebundeld.

Hierop riep Dillemans op om, nu de rektorverkiezingen achter de rug zijn, de rangen van de universitaire gemeenschap te sluiten. "Vriendschap is hier in Leuven altijd een belangrijke beleidsfactor geweest. Bovendien," zo zei Dillemans, "heb ik geen twee programma's: één als kandidaat en één als rektor. Het enige mogelijke beleid in een universitaire instelling is een kollegiaal beleid, in voeling met de ganse universitaire gemeenschap."

Dillemans argumenteerde dat, hoewel onze universiteit het goed stelt, het nivo van onderwijs en onderzoek kan opgevoerd worden, de structuren versoepeld, de samenwerking verbeterd en de geest bevorderd. Hierbij is de basisopzet de versterking van de eenheid van onderwijs en onderzoek, omdat, steeds volgens Dillemans, kwalitatief hoogstaand onderzoek onmisbaar is voor degelijk onderwijs.

Voor wetenschappelijk onderzoek zijn echter structurele middelen nodig. Dillemans pleitte dan ook voor een grotere flexibiliteit bij de taakverdeling binnen het academisch en wetenschappelijk personeel. Ook de Leuvense achteruitstelling van de basisfinanciering van research en onderwijs moet ongedaan gemaakt worden. Deze achteruitstelling vindt, volgens de rektor, haar oorzaak in de kleinschalige engeestige binnenlandse politiek die "problemen oplost door te vernieuwvuldigen, waarbij alles afgedekt wordt door een nivellerende wetgeving die alles wat gelijk maken, ook wat niet gelijkwaardig is." "De universiteiten staan niet hoog genoeg op de politieke beurs," stelde Dillemans. "Zij zijn een vervelende post voor korte-termijn-politici, maar (vervolg op p. 9)

Klapstuk 85 fladdert nu door Leuven. Op de middenpagina van deze Veto krijg je een inleiding op dit dansfestival, maar schrik niet als Jan Fabre uw nachtrust verstoort...

Nogmaals opening akad...

Vooruit achteruit. De opening van het academiejaar 1985-1986 stond in het teken van wijlen rektor De Somer. Terwijl werd ook uitgekeken naar het eerste optreden van de nieuwe rektor, Dillemans.

De opening van het academiejaar is één van die zeldzame gelegenheden waar we ons realiseren dat we aan een universiteit zitten, waarvan onze faculteit een onderdeel is. Er moet iets gedaan worden opdat meer studenten deel zouden kunnen nemen aan deze manifestatie. Ook de nieuwe Aula Maxima — "Piet De Somer" gedoopt door Vice-rektor Tavernier in zijn toespraak — zal immers niet volstaan om de groeiende belangstelling vanwege de studenten op te vangen.

Vangheluwe

Het begon al in de misviering. De Sint Pieterskerk zat eivol als nooit tevoren. Supporters van het Universitair koor en Harmonie orkest of een antwoord op de oproep van de Belgische bisschoppen tot nieuwe evangelisatie? Nochtans zei rektor Dillemans in zijn openingspeech: "Wij zijn niet cy-

klich ingesteld over deze aangelegenheid" (de katholieke identiteit van de KUL). Afwachten wat het volgend jaar wordt, dus. Overigens kwamen de West-Vlamingen die voor Vangheluwe gekomen waren wel enigszins bedrogen uit. De bisschop van Brugge had een akcidentje gehad en werd tot na de preek vervangen door kardinaal Danneels. De-blijkbaar-geïmproviseerde-preek van Danneels ging over naastenliefde. Origineel.

Voor elk wat wils

Ook op de academische zitting was er meer volk dan plaatsen. Het overgrote deel van de studenten die stonden aan te schuiven, moesten vrede nemen met het verslag in Veto. We hoorden het verhaal van een meisje dat in het gedrum voor de deur van de Grote Aula platgedrukt werd door "van die mannen met hun petjes en vlaggen die absoluut binnen wilden." Maar wie zou niet op de eerste rij willen zitten ook verenigd in 't echt te zien: Wilfried Martens, de nieuwe rektor, René Brams (gedeegeerd bestuurder van Procter and Gamble) en D.G. Grobler (ambassadeur van Zuid-Afrika)?

De speech van Dillemans werd voorafgegaan door een videomontage over Piet De Somer en door "Swing Low Sweet Chariot", gezongen door de Evergreens van Germa en verleden jaar zo aangevraagd door De Somer voor op "zijn" laatste opening. Het was muissel en de emoties werden weggewerkt met een overdonderend applaus.

Over de Evergreens nog. De Somer zou ook gevraagd hebben om een studentenliedje op het programma te zetten. Aanvankelijk stond dan ook het Gaudeamus op het repertoire, maar wegens moeilijkheden met de bezetting werd een ander nummer ingestudeerd, in de vaste overtuiging dat wijzigingen in het programma nog mogelijk waren. Waarna ze vrijdagavond van Pers- en Voorlichting te horen kregen dat "Gaudeamus" toch op het programma stond. Het resultaat van één weekend repeteren mag stemmig genoemd worden. Het doet wel iets om dat liedje eens te horen zingen door nachtere kelen.

Voor een bespreking van de toespraken leze men elders in Veto. Ook hier weer: voor elk wat wils. Vooral bij de toespraak van Dillemans overheerst de indruk: mooi gezegd, maar laten we afwachten wat het zal worden. Frederic Marain

Rustig keuvekend trekt de stoet naar de grote Aula.

(foto Veto)

Lijdensweg van de konsensus-speech

Het heeft heel wat moeite gekost, maar hij is er dan toch gekomen, de gemeenschappelijke toespraak van ASR en KRUL bij de opening van het academiejaar. Traditioneel hebben de studenten bij die plechtigheid inderdaad de gelegenheid de academische overheid en haar genodigden toe te spreken. Al even traditioneel wordt die toespraak door ASR gehouden, zoals in al haar activiteiten, in naam van de gehele studentenpopulatie. En de laatste traditie is dan dat die toespraak wordt samengesteld op de laatste namiddag van de ASR-vormingsdriedaagse. Maar dit jaar werd van beide laatste gewoontes afgeweken. De Kringgenie Leuven wou ook haar zegje doen.

Daar het protocol slechts één studententoespraak kon toestaan van dan nog slechts 7 minuutjes, stond men voor de keuze: een konsensus bereiken of geen speech. Hoewel, men had misschien ook wel kunnen schoppen op de plechtigheid zelf, maar we hebben ons laten vertellen dat de student van vandaag daar niet meer voor te vinden is. Er werd tussen de mensen van beide koepels een aantal min of meer duidelijke afspraken gemaakt. Het begon allemaal op woensdagavond, 2 oktober. Een aantal kringen van beide organisaties ging daar rond de tafel zitten. Het bleek al gauw dat niet zozeer de onderwerpen die in de tekst aan bod zouden komen een probleem stelden, maar wel de wijze waarop ze zouden geformuleerd worden. Dat culmineerde vooral rond het zogenaamde 'grapje van Lenssens'. Van ASR-zijde wou men namelijk van de gelegenheid gebruik maken om de eigenaardige en naar verkiezingspropaganda ruikende praktijken van mi-

nister Lenssens aanklagen. Meer bepaald kondigde de minister zeer recent met veel heisa een heuse verhoging van de studiebeurzen aan voor dit jaar met liefst 10%. Die meeruitgave van 145 miljoen staat echter in schril contrast met de 175 miljoen die de minister het jaar daarvoor op zijn budget bespaard

De KRUL-delegatie wou die zaak eigenlijk gewoon helemaal niet vermeld zien in de speech. 'Als zogezegd a-politieke vereniging meenden zij zich zo vlak voor de verkiezingen niet te kunnen veroorloven het regeringsbeleid aan te vallen.' Na veel vijven en zessen kwam dan toch een akkoord uit de bus waarbij echter geen concrete bedragen zouden vermeld worden.

Donderdagnamiddag kwam dan een zeskopppig en paritair samengesteld 'redaktiecomité' bijeen om de voorgestelde onderwerpen in tekstvorm te gieten. Dat duurde ettelijke uren en vrijdag in de late voormiddag werd daaraan de laatste hand gelegd. Vrijdagsavond gingen dan alle geïnteresseerde kringen, ASR en KRUL, rond de tafel zitten. De voorlopige tekst werd voorgelezen. De ASR-kringen vergaderden vervolgens even afzonderlijk. Daarbij werd een werkdokumentvoorgelegd dat enkele weinig uitgewerkte paragrafen tekst bevatte die dezelfde thema's behandelden als de tekst van het redaktiecomité, doch op een meer gedocumenteerde manier en ook scherper gesteld. Beide teksten gehoord, besliste ASR de tekst van het redaktiecomité inderdaad als basis-dokument te gebruiken, maar die zo mogelijk hier en daar te amendieren.

En dan begon een slopende vergadering die zou duren tot halftwee 's nachts. Paragraaf per paragraaf brachten ASR-mensen veranderingen aan. Het is trouwens opvallend hoe zeer in de genesis van de uiteindelijke speech het ASR-mensen zijn geweest die de tekst een waardevolle en gestaafde inhoud hebben bezorgd. Men kan rustig stellen dat de KRUL tijdens de verschillende vergaderingen

heel wat lessen in studentenproblematiek gekregen heeft.

De vergadering leek even te zullen ontploffen rond het werkdokument van ASR dat verkeerdelijk beschouwd werd als een 'alternatieve speech, bedoeld om de vergadering opzettelijk op te blazen. Ook dat aan dat zogezegd alternatief enkele mensen mee gewerkt hadden die ook in het redaktiecomité gezeten hadden, schoot bij de KRUL in het verkeerde keelgat. Men voelde zich 'in de rug geschoten' en er was sprake van 'laakbare praktijken'. Met name werden Marc Sys (politika) en Bert Malliet (Veto) ervan beschuldigd het comité te hebben verraden door aan dat alternatief te hebben meegewerkt. Zij verdedigden zich door te stellen dat zij reeds tijdens het comité zelf herhaaldelijk hadden duidelijk gemaakt dat zij de voorlopige tekst niet zouden verdedigen, daar zij hem te zwak vonden.

De KRUL-delegatie schiepte dit af als leugens. Na een tijdelijke splitsing van de vergadering waren de gemoederen bedaard en het vertrouwen in beide vermelde personen, wat ASR betreft, hersteld. En de vergadering ging dus door tot de hierbij afgedrukte tekst klaar was.

Bert Malliet

Over Roger Dillemans verneem je meer op de pag. 3 (foto Veto)

KOLOFON

Veto, jaargang 12, nr. 2
dd. 10 oktober 1985

ISSN: 0773-5162

Hoofredactie
Pascal Lefèvre & Bert Malliet

Redaktiesekretariaat
Filip Huyzentruyt

Medewerkers
Eddy Daniëls, Marc Sys, Dirk De Naegel, Paul Bijmans, Gilberte Boeckmans, Toon Boon, Didier Wijnants, Frank Segers, Dirk Poelaert, Rob Brand, Patrick Pasture, Bart De Moor, Jan Huyse, Frederic Marain, Bruno Peeters, Kris Blyckers

Zetwerk & lay-out

Ria De Schutter, Polleke Bijmans, Filip Huyzentruyt, Johan Acke, Bert Malliet, Wouter Colson, Kris Blyckers

Foto's & Doka

Didier Wijnants, Dirk Ramaekers, Mark Vanderbeeken

Eindredactie

Pascal Lefèvre & Carl Van Mol

Oplage

8000 eksemplaren

Abonnementen

studenten: 120 BF, niet-studenten: 250 BF, steun: 500 BF, over te maken op rek. nr. 001-0959719-7 met vermelden (steun)abo. Veto

De integrale studentenspeech

Mijnheer de rektor,
Dames en heren,
Beminde vrienden,

We zijn dus niet die universiteit van het Hageland geworden. Dat is de grote verdienste van rektor De Somer. U weet het: een sterk uitgebouwde infrastructuur, topresearch, kortom: de luister van Leuven hersteld.

We zouden dan ook aardig tevreden kunnen zijn. Toch, meneer de rektor, ligt er nog een hoop werk op de plank. Wat met de concrete aanpak van al dit potentieel? Wij stellen ons twee grote vragen: ten eerste, de kwaliteit van het onderwijs en ons aandeel in de besluitvorming; ten tweede, de toegangswegen tot de universiteit.

Tien jaar geleden zette de Nationale Raad voor Wetenschapsbeleid haar nieuwe universitaire strategie uiteen: In haar rapport lezen wij:

"Als hoogste instelling voor onderwijs verstrekt de universiteit een vorming gericht op de persoonlijke ontplooiing van het individu en zijn deelneming aan het maatschappelijk leven in ruime zin. Verder verzorgt zij de opleiding voor hooggekwalificeerde beroepen. Tegen deze achtergrond moet er andere, niet minder belangrijke taak van de universiteit gezien worden, die in de toekomst nog meer dient benadrukt: de vorming van kritisch denkende persoonlijkheden, die morgen de creatieve en stuwende bovenlag van de maatschappij zullen uitmaken."

Na al die tijd blijkt dat rapport nog steeds verrassend actueel. Er worden nog steeds geen systematische stappen ondernomen om iets te veranderen aan de vigerende Middeleeuwse toestand inzake didaktiek. Hoelang wachten wij al op geactualiseerde onderwijsprogramma's? Hoe vaak nog zullen initiatieven in die richting geblokkeerd worden? De onwil en

de starheid van sommige professoren lijkt nog steeds zwaarder door te wegen dan de creativiteit van hun collega's en de wil van de studenten. In dit verband willen we nogmaals de levenslange benoeming van hoogleraren in vraag stellen. Het gaat immers niet op dat de verwezenlijkingen uit hun jonge jaren hen voor eeuwig de status van onfeilbare auctoritas toekennen.

Een valabele wetenschappelijke opleiding dient immers rekening te houden met veranderende maatschappelijke omstandigheden en nieuwe wetenschappelijke inzichten.

Wanneer de programma's dan aangepast worden leidt dit helaas maar al te vaak tot een verhoging van de studiedruk. Zelfs een té hoog gestelde maximumnorm van 1900 uren per jaar wordt, zo blijkt uit verscheidene DUO-enquetes, niet gerespecteerd. Nochtans erkent iedereen, ook alle rektorkandidaten, dat de huidige studiedruk een brede culturele vorming onmogelijk maakt. Tegelijkertijd beschouwen zij juist die culturele vorming als fundamenteel. Mogen wij daaruit konkluderen dat ook voor u, mijnheer de rektor, een verlaging van de studiedruk een prioriteit is?

Terwijl men ons reeds jaren aan het lijntje houdt met halfslachtige programmahervormingen, blijft ook de onzekerheid in verband met de Wet op de Academische Graden bestaan.

Zo hebben wij ons voorbehoud tegen het kredietpuntensysteem dat een gevaar inhoudt voor studieduurverlenging en studiedrukverhoging. Zo hebben wij ons voorbehoud tegen de oprichting van een Hoge Raad voor Universitair Onderwijs, zolang we geen garanties hebben voor inspraak. Zo hebben wij ons voorbehoud tegen een uitbouw van een derde cyclus, wanneer dit gepaard gaat met een devaluatie van de tweede cyclus.

Waar men blijft talmen op het vlak van het onderwijs, kan de bevordering van het wetenschappelijk onderzoek blijkbaar niet snel genoeg gaan. Getuige daarvan de duizelingwekkende vaart waarmee het IMEC-gebouw uit de grond schiet. We zijn niet gekant tegen een stimulans van het wetenschappelijk onderzoek maar eisen eenzelfde inspanning ten voordele van een kwalitatief hoogstaand onderwijs.

Wat nu de toegangswegen tot de universiteit betreft, ook daar constateren we een evolutie die weinig reden tot jubel biedt. Zeventien jaar geleden bereikte de vertegenwoordiging van de laagste socio-professionele groepen een rekord van 31 procent. Sindsdien is dit percentage voortdurend gedaald tot een schamele 21 procent op dit moment. Deze trend is ronduit dramatisch.

En dan maar spreken over gelijke kansen voor iedereen! We stellen met voldoening vast dat de nieuwe rektor aandacht wij besteden aan dit probleem. Het gaat echter niet op de bestaande financiële drempels te verbergen achter socio-culturele drempels. Dat is een al te gemakkelijke manier voor de universitaire en de nationale overheden om de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven naar een zogenaamd ongreepbaar sociaal determinisme.

Wij richten ons dan ook nogmaals tot beide overheden met de uitdrukkelijke eis van een degelijk beurzenstelsel. Iedereen weet immers dat het huidige beurzenstelsel absoluut ontoereikend is. Voor dit jaar werd weliswaar tot een verhoging met 10% besloten en werden de inkomensbarema's aangepast. We zouden dit toejuichen, ware het niet dat daarbij zoveel bemerkingen te maken zijn. Wat betekent immers deze eenmalige verhoging met 10% als reeds sinds '79 geen normale indexatie van de beurzen meer

wordt doorgevoerd, wat neerkomt op een reële daling van zomaar eventjes 40%. Wat betekent deze 10%, een meeruitgave van 145 miljoen, als vorig jaar 175 miljoen werd bespaard, en dit ten koste van het aantal beursgerechtigden. Dat is totaal onaanvaardbaar.

Daarom, mijnheer de rektor, hopen wij dat u, naast een agressieve fondsenwerving ten voordele van wetenschappelijk onderzoek, en gericht naar de industrie, een zelfde offensief zou voeren, gericht naar de overheid, ten voordele van het beurzenstelsel.

Brandend actueel, in het kader van de toegankelijkheid tot de universiteit, is ook het Gravierarrest. Dit arrest van het Europees Hof van Justitie veroordeelt de Belgische staat voor het vragen van supplementaire inschrijvingsgelden aan EG-studenten. Het is cynisch dat een dergelijk verbod op discriminatie tegelijkertijd het gevaar voor andere vormen van discriminatie zeer reëel maakt. Vermits een benadeling van de EG-studenten door dit arrest onmogelijk gemaakt wordt, kan men zich aan een vloed van studenten uit de buurlanden verwachten. Gezien de verwrongen logica die in zo'n gevallen meestal gehanteerd wordt, zullen een aantal verlichte geesten ongetwijfeld enkele "oplossingen" voorstellen. Een algemene verhoging van de inschrijvingsgelden bijvoorbeeld, wat we onvoorwaardelijk verwerpen. Erger nog, een Belgisch Numerus Clausus, die onder geen enkele vorm, en met geen enkel ekkuskuus getolereerd kan worden.

Mijnheer de rektor, dames en heren, al deze problemen wilden wij onder uw aandacht brengen. We hebben voor een aantal van die vraagstukken in het verkiezingsprogramma van rektor Dillemans enkele positieve punten ontdekt. Hopelijk was dit niet louter propaganda.

Louis Vos

Het einde van de studentenbeweging

Tijdens de ASR-vormingsdriedaagse werden de deelnemers niet alleen op een gesprek met de kersverse rector vergast, daarnaast was er ook een uiteenzetting over de geschiedenis van de Leuvense studentenbeweging tot de dag van vandaag. Louis Vos, docent aan het departement Moderne Geschiedenis en specialist ter zake, zorgde op zijn welbekende manier — met de nodige persoonlijke anekdotes — voor een boeiende uiteenzetting. Hij had het eerst over het fenomeen 'studentenbeweging' en overliep nadien in grote lijnen de ontwikkeling van de Leuvense studentenbeweging.

De studentenbeweging is een vrij recent fenomeen. Het ontstaan ervan is te situeren in het begin van de 19e eeuw en hangt samen met de opkomst van het begrip 'jeugd' in het spoor van de Romantiek en de Verlichting. Voordien was er geen duidelijke

Omdat studenten belangrijk (kunnen) zijn

In zijn openingstoespraak verwees rector Dillemans naar de talrijke gesprekken die hij de afgelopen weken mocht voeren. Eén daarvan had plaats op de ASR-vormingsdriedaagse. Zelf noemde hij het zijn eerste publieke optreden als rector. Onmiddellijk voor de leeuwen dus, of, omdat studenten belangrijk kunnen zijn.

Op uitnodiging van de studenten hield Dillemans een uiteenzetting over zijn rol als rector aan deze universiteit. Een avant-première van zijn openingspeech zoals later bleek. Voor hem was het wellicht een goede gelegenheid om na te gaan wat er momenteel leeft binnen de studentenpopulatie. Voor de studenten van hun kant een kans om een hoop vragen te stellen. En dat laatste gebeurde dan ook.

Vooraf concrete voorbeelden in verband met studiedruk, de culturele verheffing van de student, het bezurenstelsel, numerus fixus (en wat dan het onderscheid met de clausus mag zijn), waren zeer in trek. Achteraf bleek echter dat niet iedereen onverdeeld gelukkig was met de gegeven antwoorden. De opmerkingen "een vlot pratende advocaat" en "een echte politiek" waren dan ook niet uit de lucht.

Zo is de culturele verheffing van de student volgens Dillemans best mogelijk via de reeds bestaande kanalen. Daarbij dacht hij aan de Stuc-werking, debatten allerhande georganiseerd door de kringen en andere verenigingen, de universitaire konferenties en dergelijke. Een verdere institutionalisering van deze initiatieven achtte hij niet wenselijk. Hoe je echter op die manier de lat gelijk kan leggen blijft een raadsel. Want zijn het niet altijd dezelfde mensen (studenten?) die dergelijke initiatieven vereren met hun aanwezigheid?

Uit dit alles mag men echter niet afleiden dat de eindbalans helemaal negatief is. De rector heeft ideeën, de vraag blijft hoe hij die gaat uitwerken. De tijd zal het uitwijzen. Voor één initiatief zijn de studenten wel al gewonnen. Het voorleggen van de openingsrede aan de ASR-censuurkommissie mag zeker voor herhaling vatbaar zijn. Alleen dient wel vooraf duidelijk gemaakt te worden dat dat de bedoeling is. (DDN)

overgang tussen het stadium kind en volwassene. Daar komt verandering in en bovendien groeit de idee dat de jeugd de toekomst heeft en daarom moet voorbereid worden op de maatschappelijke rol die ze later zal spelen.

Typisch voor het ontstaan van een studentenbeweging is dat de studenten zich niet alleen willen voorbereiden op hun maatschappelijke rol, maar als studenten al en rol willen spelen in die maatschappij. Zo waren de Duitse studenten uit de 19e eeuw één van de drijvende krachten van het Duits nationalisme. En ook de Leuvense studentenbeweging is zeer lang met het Vlaams-nationalisme verbonden geweest.

Kenmerken

Een studentenbeweging zou men dan ook kunnen omschrijven als 'een georganiseerde beweging van studenten die, onder hun eigen leiding, de maatschappij willen veranderen'. Kenmerkend daarbij is de expressieve stijl: principe-vast, zonder pragmatische.

Volgens Vos zijn er vier factoren die een rol spelen bij het ontstaan van een studentenbeweging: de sociale positie van de student die hem de mogelijkheid biedt zich te engageren; de mentaliteit van de student — hij moet zich willen bezig houden met maatschappelijke problemen; de historische context — wat zijn de toekomstperspectieven van de student en wat verwacht men van hem vanuit de maatschappij; tenslotte, de zeer snelle wisseling van studentengeneraties waardoor telkens andere jonge mensen met nieuwe ogen de maatschappij en haar problemen bekijken.

In Leuven is de studentenbeweging zoals hierboven geschetst in de jaren 1860 ontstaan. De exponent bij uitstek ervan was A. Rodenbach. Bij de Vlaamsgezinde studenten ontstaat er een soort roepingsbewustzijn en zij gaan zich overkoepelen, los van de franstaligen, in het KVHV. Tot WOII blijft de Leuvense studentenbeweging nauw verbonden met het Vlaams-nationalisme en de evoluties die dat doormaakt. Zo tendert het KVHV na WOII in ekstreem-nationalistische richting waardoor het in konflikt komt met de bisschoppen en zelfs een tijdje verboden wordt. In de jaren '30 komt het in (ekstreem-)rechts vaarwater terecht en valt evenals als het Vlaams-nationalisme uiteen in verschillende strekkingen.

LSK

De kollaboratie van het Vlaams-nationalisme in de Tweede Wereldoorlog bezorgt ook het elan van het KVHV een flinke deuk. Als overkoepeling wordt het na de oorlog vervangen door het Leuvense Studentenkorps (LSK) dat vijf verenigingen, waaronder het KVHV, omvat. Het LSK houdt zich uitsluitend bezig met de coördinatie, zodat het KVHV in de jaren '50 opnieuw een leidende rol kan gaan spelen, aansluitend bij de vernieuwe Vlaamse beweging. Parallel hiermee komt er een sociale beweging

op die probeert een sociale sektor te organiseren. De weerslag hiervan op de studentenbeweging is dat het sociale aspect steeds meer benadrukt wordt binnen de Vlaamse beweging.

Leuven Vlaams

De grote groei van de universiteit in de jaren '60 zorgt voor expansieproblemen: ofwel zou men de kandidaturen uit Leuven weghalen en alleen de licenties hier houden, ofwel moest de franstalige vleugel worden overgeplaatst. De bisschoppen verzetten zich tegen deze laatste optie en in een verklaring van 13 mei 1966 stellen zij op autoritaire toon dat het personeel dat het daar niet mee eens is kan ophoepelen. De studenten ergeren zich vooral aan de autoritaire toon van dit zgn. 'bisschoppelijk mandement' en er ontstaat een anti-kerkelijke beweging die al gauw overslaat in een anti-autoritaire beweging tout court. Wanneer in januari 1968 dan blijkt dat de franstaligen nog altijd niet van plan zijn op te stappen, breekt een revolte uit die bijna een maand duurt en die uiteindelijk leidt tot de val van de regering en tot de splitsing van de universiteit.

Deze revolte van 1968 verandert het aanzien van de Leuvense studentenbeweging grondig. Ze maakt zich los van het establishment (waartoe de geïnstitutionaliseerde Vlaamse beweging behoort) om een compleet eigen rol te gaan spelen. De studenten willen niet meer in de voorhoede van de Vlaamse beweging strijden, maar in de voorhoede van de maatschappij zelf. Daarbij willen ze iets totaal nieuws tot stand brengen, streven ze naar een utopie.

SVB

Dat betekent dat de Vlaamse kwestie naar het achterplan van de studentenbeweging verdwijnt. De studentenleiders trekken zich uit het KVHV terug en richten de Studentenvakbeweging (SVB) op, waarbij de maatschappelijke problemen voortaan het onderwerp van discussie en actie worden. Dagelijks komt een actiecomité bijeen en worden er grote meetings gehouden. De oorspronkelijk vage utopie van een nieuwe maatschappij wordt opgevolgd met marxistische ideeën. Al snel valt de studentenbeweging dan uiteen in twee strekkingen. SVB ontwikkelt zich in dogmatische zin en probeert een konfliktmodel door te voeren onder het mom van de verdediging van de democratie aan de universiteit. Langs de andere kant staan zij die wel streven naar een serieus medebeheer en afgestoten worden door het dogmatisme van SVB.

Wijdse horizonten

In de periode 1970-1974 beweegt de studentenbeweging zich nog volop in het verlengde van de vorige jaren. Deze periode noemt Vos die van de wijdse horizonten. Er wordt rond een brede maatschappelijke problematiek gewerkt. Centraal daarbij staan de 3e-wereld-beweging en de arbeidersstrijd. De volgende jaren keert men terug naar de universitaire problematiek,

maar dit wel binnen een maatschappelijke context, namelijk de demokratisering van het onderwijs. Grote aandacht gaat daarbij terug naar het medebeheer.

Vanaf 1978 belanden we in het ik-tijdperk, in de kleine wereld van de individuele student, ieder voor zich op jacht naar zijn diploma. Kenmerkend hiervoor is de afbroei van het gezelligheidsleven, onder meer in het kader van de zich herstellende fakulteitskringen. Daarnaast steken ook allerlei creatieve initiatieven de kop op, zoals de uitbouw van het Stuc. Tenslotte komt deze individualisering tot uiting in een spanning tussen actieve studenten, zij die nog aan medebeheer willen doen vanuit een zekere ideologische inslag, en de a-politieke studenten die de visie aanhangen dat de studentenbeweging geen maatschappelijke visie moet hebben. Maar volgens Vos kan je dat laatste geen studentenbeweging meer noemen in de betekenis die hij eraan geeft.

ASR — KRUL

Voor zover Vos als observator kan vaststellen hoort ASR thuis bij de nog min of meer actieve studentenbeweging die aan medebeheer doet vanuit een visie, namelijk de demokratisering van het onderwijs (al is de maatschappelijke context al heel wat verkleind ten opzichte van het verleden). KRUL is de eksponent van de a-politieke studentengroep die vindt dat de vrijgestelden van de ASR de studentenbeweging in linke zin manipuleren en die de demokratisering van het onderwijs op zich als politiek bezien. Als de a-politieke strekking binnen de Leuvense studentenbeweging het haalt, betekent dat volgens Vos het einde van de studentenbeweging, van de studentenbeweging in maatschappelijk perspectief zoals die in Leuven al meer dan honderd jaar bestaat, en belanden we weer aan daar waar het eens begon.

Frank Segers

REDAKTIONEEL

Habemus rectorem

Het is dus Roger Dillemans geworden van de rechtsfakulteit. Welkom, rector Dillemans, draag de fakkel fier en waardig. Enkele kanttekeningen lezen ons wel op hun plaats.

1. Dillemans komt dus uit de rechten. Menswetenschappen, heet dat. In een periode waarin de fascinatie voor eksakte wetenschappen hoge toppen scheert, maakt dit hem er niet gemakkelijker op. Van De Somer was de voorliefde voor de eksakte wetenschappen een publiek geheim. Een rector uit die richting zou gestes hebben moeten maken in hunne richting om geen verdenkingen op zich te laden. Zal Dillemans dat nu in omgekeerde richting moeten doen en zal hij zo — eigenlijk tegen zijn herkomst in — een beleid moeten continueren dat mogelijk aan over-eksantuatie doet (we denken dan aan een monsterkompleks als Gasthuisberg waar uiteindelijk De Somer zelf niet meer gelukkig mee was)? Afwachten en oppassen geblazen.

2. Dillemans stamt verder uit *Caritas Catholica*-hoek. Een zui die sociaal bewustzijn in het vaandel draagt. Een zui die ook vaak van machtsmisbruik wordt beticht. Welk van beide aspecten primeert, de inspiratie die de institutie in het leven heeft geroepen of de macht en machtsarrogantie die zij in haar ontwikkeling verworven en opgebouwd heeft? Zal het regime Dillemans een sociaal gevoel of een cynisch-demagogisch tijdperk worden? Wij gokken op het eerste.

3. Het heeft de Inrichting Macht, zeef maar de bisschoppen met aan het hoofd kardinaal Danneels, precies een half uur gekost om telefonisch de universitaire keuze te bevestigen. Op zich blijft het een bedenkelijk iets *dàt* de bisschoppen en de kardinaal — en via hen het Vaticaan — hun neus in de zaken van de KU Leuven te steken hebben. Maar kom, wij zijn geen kniesoren en voorlopig respecteren zij de universitaire autonomie, het troetelkind van wijlen Piet De Somer. Vooral de snelheid waarmee dit respect geerd is, is typerend. Natuurlijk kenden zij op voorhand het profiel van beide overblijvende kandidaten en kan er van een verrassing geen spraken zijn. Maar toch. In de benoemingspolitiek vanuit Rome is er sinds Karel Wojtyła duidelijk sprake van een restauratieve tendens. De universiteit van Leuven is voor de Katolieke Kerk niet de minste en het rektorenambt alhier is dan ook een strategisch ambt. Beantwoorde Dillemans perfect aan de restauratieve — Opus Dei-geïnspireerde — Vatikaanse bedoelingen? Of heeft het Belgisch bisschoppencollege en vooral de persoon Danneels tussen Rome en de lokale kerk een buffer gevormd waardoor er hier dingen mogelijk zijn die in Nederland bijvoorbeeld met de banvloek getroffen worden? Alles wijst erop dat het laatste het geval is — Danneels vertoont zich als een zeldzaam humaan, maar ook bijzonder soepel en pragmatisch kerkeroot. Toch is uitkijken de boodschap. Dat doet een verstandig persoon overigens altijd. En om verstandig te worden, zijn we toch aan de universiteit, nietwaar?

Prof. Dr. Louis Vos (tweede van rechts) kwam het ASR-publiek onderhouden op hun jaarlijkse vormingsdriedaagse. (foto Veto)

Sjeverbeelden uit de Acco.

(foto Veto)

Sociale Raad biedt informatie: Brochures over numerus clausus

Numerus clausus, de diverse aanleidingen ertoe en de verschillende vormen ervan maken de materie wat ondoorzichtig. Bovendien is het een maatregel die getuigt van een gebrekkige of, tenminste, een ondemokratische visie op het onderwijs. Redenen te over dus voor de vrijgestelden van Sociale Raad om alles op een rijtje te zetten. De neerslag van dit studiewerk vindt je in twee brochures. Voor wie op de hoogte wil blijven van de hete hangijzers vormt dit een niet te missen overzichtelijk werkdokument.

Numerus Clausus betekent dat het aantal studenten beperkt wordt, eenvoudig niet? Minder eenvoudig wordt het wanneer je inzicht krijgt in de talloze maatregelen die tot numerus clausus kunnen leiden. Zowel de roep om het universitaire onderwijs te rationaliseren, als de druk die minister Coens ervaart om de unieffortair te betoelagen, dit en nog veel meer kan leiden tot numerus clausus. En denk vooral niet, ik ben er geraakt, mij zal het dus allemaal niet meer overkomen! Want als men straks de deliberatiecriteria verstrengt in functie van de 'maatschappelijke behoeften'. Kortom, numerus clausus hangt als een zwaard van Damokles over vele hoofden...

Het is hier zeker de bedoeling niet de voornoemde brochures samen te vatten, enkel het aangeven van grote lijnen wordt beoogd in de hoop de interesse aan te wakkeren. Wanneer je dus straks aangeklaamt wordt door de Sociale-Raad-afgevaardigde van je faculteit, val je niet helemaal uit de lucht.

Nieuwe drempels

In deze brochure worden de verschillende vormen van numerus clausus

onder de loep genomen en worden de argumenten pro en contra doorgeleefd. Vervolgens krijgen we een beeld van de hele reeks maatregelen die tot een numerus clausus kunnen leiden. Er is een voorstel om het huidige toelagenstelsel voor de unieffort te vervangen door een *forfaitaire betoelaging*. Hieronder wordt een betoelaging verstaan waarbij het aantal studenten geen rol meer speelt. Minister Coens zei het reeds: deze tijd dult geen afgestudeerden meer. Naar een studentenloze unieffort?

Verder worden een aantal maatregelen voorgesteld die alleszins de toegang tot de unieffort wat smaller maken. Onder het mom van economische motieven worden de unieffort *rationalisering* verplicht, waardoor alleszins de onderwijsactiviteit dient in te krimpen. Naar een failliete unieffort?

Ook door de *selectiecriteria* te veranderen wordt er een hindernis bijgekreëerd. Bijvoorbeeld door een toegangs examen in te richten of de deliberatiecriteria te verscherpen. Leve de afschrik en de willekeur, zullen ze wellicht gedacht hebben.

Hiermee is de kous echter nog niet af. Zowel de hervorming van de academische graden, als de institutionalisering van de derde cyclus bedreigen op verschillende manieren de toegankelijkheid van het universitaire onderwijs. Niet alleen een analyse van de feiten is belangrijk, ook het zoeken naar een volwaardig alternatief verdient de nodige aandacht. *Tegenover de flarden van Coens' onderwijspolitiek* worden 10 stellingen geformuleerd voor een democratisch beleid van het hoger onderwijs.

Geen studenten

De tweede brochure gaat specifiek over numerus clausus en is een gevolg van verder studiewerk én van een evolutie van de feiten. De problematiek van de numerus clausus in de huisartsenopleiding wordt uitvoerig belicht. Enerszijds heb je de eisende partij, nl. de artsengroep rond dr. Wijnen, die al jaren aandringt op een numerus clausus. Het overaanbod van artsen benadeelt de gezondheid van de

patiënt en tast het inkomen aan. Wie dergelijke argumentatie voor numerus clausus in de huisartsenopleiding onderzoekt, zal vlug vaststellen dat het een gemaskerde poging is om hun beroepsklasse, en de daarmee verbonden status, af te schermen. Maar niet iedereen denkt er zo over. Prof. Vuylsteek (R.U.G.) komt tot de konstatatie dat er nog artsen tekort zijn als men uitgaat van de kwaliteitscriteria van de eerstelijnsgezondheidszorg. Spijtig dat dr. Wijnen en co. meer politieke invloed hebben...

Dat numerus clausus een kwaal is die niet alleen geneeskunde treft, wordt in een volgende deel duidelijk. Enkele prominente blijken meer heil te zien in een numerus clausus voor alle faculteiten. Ook een E.E.G.-uitspraak, het zogenaamde arrest Gravier, kan een algemene numerus clausus tot gevolg hebben. Tenslotte wordt er nog een nieuw voorstel met betrekking tot de forfaitaire betoelaging nader onderzocht.

Als we de evolutie van de feiten aangaande numerus clausus bekijken, zien we dat óók voor volgend jaar de problematiek voortaan op de agenda van Sociale Raad zal staan. Wat wil men eigenlijk? De afgang van de democratisering? Of is het een onduidelijke poging om wat leven in Leuven te blazen? Een rustige campus is toch ook niet alles.

Marc Sys

De brochures: "Nieuwe drempels tot de universiteit. Universitair beleid, rationalisatie, forfaitaire betoelaging, studentenstop, derde cyclus" (64 blz.) en "Het huwelijk van numerus clausus en forfaitaire betoelaging" (31 blz.), zijn te verkrijgen op de Sociale Raad-ASR, 'Meiersstraat 5 te Leuven (tel. 22.95.41) of via de sociaal afgevaardigde in je kring.

Als het om boeken gaat..

Vraag uw
studentenkopers-kaart

11 aankopen = - 10%

Standaard
Boekhandel

Algemene en
wetenschappelijke
boekhandel

NAAMSESTRAAT 57
LEUVEN 016/23 98 21

ADVERTENTIE

Dekumul proffen?

De kumulatiewet, die de ongebreidelde mogelijkheden van profs en docenten om een gamma bijverdiensten binnen te rijden aan banden moet leggen, is een papieren tijger geworden, zo meldt het dagblad 'De Morgen'. De wet werd goedgekeurd net voor de regering op vakantie vertrok.

De officiële versie luidt als volgt: het voltijds ambt van professor of docent mag niet gekumuleerd worden met een bezoldigde activiteit die een groot gedeelte van de tijd in beslag neemt. Onder 'groot gedeelte' wordt in de wet méér dan twee halve dagen per week verstaan. Ook volgt er een indrukwekkende lijst van onverenigbare functies, waaronder de meest opvallende: minister, gouverneur, parlementair, bestendig afgevaardigde, voorzitter of schepen van een agglomeratie, geneesheer, dierenarts, apotheker, notaris, advocaat... Maar degenen die denken dat voortaan ook de profs zullen moeten inbinden, komen bedrogen uit, evenals de assistenten die al jarenlang op een lesopdracht zitten te wachten.

Onduidelijk

Met een wet als deze, die tegelijk warm en koud blaast, kan je werkelijk alle kanten op. Vooreerst heeft men zich niet de moeite getroost om nauwkeurig te omschrijven hoeveel uur per

week een voltijds of deeltijds lesopdracht inhoudt. Zo zou een voltijds professor die tegelijk advocaat is, door deze kumulatiewet gedwongen worden één activiteit te laten vallen. Maar diezelfde prof kan dit alles omzeilen door aan de Raad van Beheer van zijn instelling te vragen voortaan deeltijds te worden. Op de koop toe is het perfect mogelijk dat hij dezelfde onderwijsopdracht behoudt, aangezien nergens werd vastgelegd hoeveel uur voltijds of deeltijds werkelijk inhoudt. Hiermee zouden ze het voorbeeld volgen van professorenpolitici als Eyskens, Tindemans en De Croo die alvast hun voltijds hooglerschap hebben ingeruild voor een deeltijds professoraat... met behoud van hun cursus. Degenen die de wetten stemmen, weten meestal ook hoe er mee om te gaan...

Buitengewoon

Het vloeiend overschakelen van een voltijds naar een deeltijds ambt is niet de enige uitweg. Een tweede vluchtroute ligt open wanneer ze voortaan 'buitengewoon hoogleraar' worden. Daarmee is de vervelende bepaling van 'voltijds prof' in de kumulatiewet omzeild, waardoor er niets aan hun feitelijke toestand verandert.

Benevens de handige goocheltruks om het 'voltijds ambt' om te smeden tot 'deeltijds' of 'buitengewoon hoogleraar', waardoor de kumulatiemogelijkheid niet gehinderd wordt, bestaat er nog een vluchtheuvel. Het is verduiveld moeilijk om vast te stellen wat een 'bezoldigde activiteit van meer

dan twee halve dagen per week' voorstelt. Zo kan een voltijds professor die bovendien notaris is, een beroep, dat door de kumulatiewet in principe onverenigbaar is met voltijds prof, beweren dat hij géén twee halve dagen per week voor zijn notariaat werkt. Meteen kan de prof-notaris, net zoals vroeger zijn kumulatief leventje verder slijten.

Privilèges?

Geef toe, het had allemaal veel duidelijker gekund. Bijvoorbeeld door het vastleggen van het maximum inkomen dat kan verdiend worden door kumulatie, of het duidelijk omschrijven van hoeveel uur per week een voltijds of een deeltijds opdracht inhoudt. Men kan dat blijkbaar wel met andere onderwijsnivo's: vanaf september vorig jaar moesten alle licentiaten één uur meer lesgeven voor dezelfde wedde en dit jaar zijn de regenten aan de beurt. Hier slaagt men er blijkbaar wel in om duidelijke grenzen te trekken.

Alleen in ekstreme gevallen, waar de kumulatie overduidelijk is, zal de kumulatiewet door de profs als een blok aan het been ervaren worden. Globaal genomen echter zal deze wet, door haar onduidelijke formulering waardoor bigeyevoel talloze achterpoortjes komen open te staan, zeer weinig veranderen. Voor regenten en licentiaten blijkt men daarentegen wel in staat een efficiënte kumulatieregeling uit te werken. Vormen onze heren professoren dan toch de laatste klasse der onaanstastbaren?

Marc Sys

JAN FABRE en de padvind ers van de bourgeoisie

Booth en De Wit: hakbijlen?

De danser Laurie Booth en de komponist Harry De Wit zetten in opdracht van Klapstuk een gezamenlijke productie op poten met de titel *An axe to grind*. Gisteren ging deze productie in wereldpremière en ze is vandaag, morgen en overmorgen nog te zien in de prachtige ruimte in de Vlamingenstraat 83. Een koreograaf en een muzikant, elk met een persoonlijke inbreng. Hoe verloopt dat?

Laurie Booth: «We werken beiden nogal met improvisatie wat onze persoonlijke inbreng betreft, maar we moeten ons houden aan de structuur die we gemeenschappelijk delen.»

Veto: *Hoe zou je je background schetsen?*

Laurie Booth: «Ik heb gestudeerd aan het Dartington-college, waar Steve Paxton als gast les gaf. Hij heeft me sterk beïnvloed, net als het werk van Grotowsky. In Dartington leer je eigenlijk geen dansstechniek; dans wordt daar meer benaderd als een vorm van theater.»

Veto: *In een van je vorige producties, Animal, behandelde je eigenlijk sociale en politieke thema's. Is het niet problematisch om met dans een vorm van betekenis te kreëren? Het toch om een in wezen abstrakte kunstvorm...*

Laurie Booth: «Niet echt, nee. De menselijke geest kent altijd betekenis toe aan wat hij ziet. Zelfs in abstrakte dans, waar geen narratieve elementen te bespeuren zijn, zijn er waarden en betekenis. Dat is zelfs in de zuiverste dansvormen te herkennen, zoals bij Merce Cunningham. De manier waarop Cunningham het toeval in zijn werk gebruikt maakt dat er nog steeds over een betekenis kan gesproken worden. In zekere zin is kunst immers niets anders dan het traditionele gevecht met het medium van de kunst.»

«Wat bij dans specifiek is is dat de vorm en de inhoud onlosmakelijk verbonden zijn. In theater is dat niet zo.»

Veto: *Is jouw aanpak gelijklopend met die van Harry?*

Laurie Booth: «Ja, inderdaad. Onze functie is natuurlijk verschillend. Harry is de muzikant-komponist en ik ben de danser-koreograaf, maar we hebben dezelfde sensibiliteit in de meeste zaken.»

Veto: *Wat betekent dat eigenlijk, an axe to grind?*

Laurie Booth: «Wel, de titel hebben we

niet zelf gekozen. Dat werd ons opgedragen. An axe to grind hebben betekend eigenlijk een erg intense, zelfs agressieve houding aannemen. Dat houdt dus eigenlijk een soort agressieve communicatiesituatie in. Ik denk dat het een soort metafoor is voor het proces dat we hier tonen.»

Veto: *Harry, wat is jouw muzikale achtergrond?*

Harry De Wit: «Ik ben al vanaf mijn veertiende jaar met muziek bezig. Ik kom eigenlijk uit een muzikaal nest. Mijn vader en moeder waren allebei dansers. Mijn vader was slagwerker. Vanaf mijn veertiende heb ik piano en slagwerk gestudeerd en later ook conservatorium, maar mijn eigenlijke opleiding is gewoon de praktijkervaring geweest: veel in het buitenland en veel met mensen spelen. Ik ben dagelijks met muziek bezig, dus elke dag is voor mij een studiedag.»

Veto: *Hangt dat samen met je belangstelling voor improvisatie?*

Harry De Wit: «Niet alleen improvisatie, maar ook compositie. Als ik muziek uitschrijf voor een muzikant, dan is het echt op de noot af. Daar hou ik meestal wel de strakke hand in. Improviseren is niet van 'jongens, kijk maar wat we gaan doen'. Je hebt basismateriaal nodig.»

«Eigenlijk ben ik meer bezig met situaties: jezelf in nieuwe situaties brengen en dan vragen: hoe kom ik daar muzikaal uit? Ik ben niet geïnteresseerd in de vraag of het op welke manier dan ook verantwoord is. Het gaat erom dat ik iets ontdek waar ik me goed bij voel. Het visueel kader is ook steeds belangrijk.»

Veto: *Wat vind je van de samenwerking met Laurie?*

Harry De Wit: «Het is moeilijk voor mij, maar het heeft heel veel te maken met een soort vertrouwen op het podium. Als je dat hebt kun je heel goed samenwerken. Dat vertrouwen kun je natuurlijk niet met vijf of zes uur werken opbouwen. Het is alles bij elkaar toch een soort uitdaging, een spannende onderneming. De ene keer gaat het wat beter dan de andere, maar wat ik gehoopt had is toch wel gebeurd: dat we toch een soort kader gekreëerd hebben. Maar het is niet gemakkelijk en dat spreekt mij het meest aan.»

De voorstelling *An axe to grind* is dus te zien in de Vlamingenstraat 83; voor wie Laurie Booth met een metalen bedgeraamte wil zien dansen en voor wie Harry De Wit wil zien toveren met gekke en minder gekke muziekinstrumenten.

Gisteren, woensdag 9 oktober, is het internationale dansfestival uit de startblokken geschoten met (o paradox) een teatervoorstelling. *De macht der teaterlijke dwaasheden* van Jan Fabre is inderdaad verre van een dansproductie en Fabre zelf staat nogal sceptisch tegenover een festival als Klapstuk. Het festival gaat dus van start met een relativerende, zeg maar kritische noot. Hetzelfde geldt voor onze berichtgeving: Jan Fabre geïnterviewd over dans en tendenzen in de hedendaagse kunst.

Fabre: «Langs de ene kant vond ik het leuk om naar het Klapstuk terug te komen omdat ik daar vorige keer al was met *Het is teater zoals te verwachten en te voorzien was*, maar langs de andere kant... Ik denk dat ik in mijn voorstelling wel iets te vertellen heb over de dansrage. Ik heb daar nogal last mee, ik vind dat nogal gevaarlijk. Dezelfde dansrage heeft plaatsgevonden in de jaren '30 en het vertelt iets over onze economische en politieke situatie. Ik doe wel een tegenstap in *De macht*. Misschien hebben ze mij precies daarom ook uitgenodigd. Uiteindelijk ben ik ook wel begaan met de fysieke aanwezigheid van acteurs op een scène. Het stilstaan dat de acteurs bij mij doen, heeft meer energie dan wanneer sommige dansers één uur aan een stuk dansen.»

Veto: *Je vindt de huidige dansrage gevaarlijk? Kun je daar wat ekspliciet in zijn?*

Fabre: «De dansrage wordt in alle vormen gepusht. Dit houdt ook in dat iedereen zo gezegd vrij is met zijn lichaam. Dat wordt van bovenuit zomaar gezegd, en op den duur krijg je dansgroepen en mensen die gaan dansen, die denken dat ze vrij zijn. Er wordt alleen op de emotie gesteund, het intellect wordt uitgeschakeld. Dat is op zich al heel gevaarlijk. In slechte economische perioden heb je een teruggaan naar emoties en dat wijst sowieso altijd op een verrechtiging.»

Roet in het eten

Veto: *Je bent zelf ook beeldend kunstenaar. Zie je dergelijke tendenzen ook daar de kop opsteken? De expressionis-*

tische schilderij?

Fabre: «Het Duits expressionisme zit vol van neo-romantiek en zo. Op dit moment is er ook een verrechtiging in de kunst bezig, als je een hele hoop jongere en oudere kunstenaars bezig ziet. De vraag van de bourgeoisie wordt gewillig ingelost. Op zich is het rampzalig natuurlijk dat kunstenaars zich daarmee bezig houden, maar dat heeft natuurlijk weer te maken met de economische en politieke situatie.»

Veto: *Wil je in je werk ook een sociale betekenis nastreven?*

Fabre: «Als kunstenaar doe je dat per definitie altijd, denk ik. Dat kan niet anders. Natuurlijk: er is vrijblijvende kunst, en veel zelfs. Kunst die heel mooi de vraag beantwoordt van de bourgeoisie, zoals de "new emotional paintings" en zo. Maar ik denk dat er ook andere kunstenaars bestaan, die gewoon autonoom hun werk blijven maken en die zeker iets vertellen over de maatschappij, die geen padvinders zijn van de bourgeoisie.»

Veto: *Bestaat het gevaar van dans er dan in dat ze die tendenzen bevestigen?*

Fabre: «Nee, niet bevestigen, eraan meewerken! Eraan meewerken. Ik zeg nu niet dat ik elke dansgroep over dezelfde kam scheer, maar het is hetzelfde als wanneer de bourgeoisie neo-romantiek en neo-germanismen vraagt. Je kunt daar op inspelen en dan zal je goed verkopen. De musea hangen nu vol met schilderdoekjes. Dat is in de danswereld ook. Iedereen begint nu te dansen en iedereen gaat naar dansfestivalletjes en -festivals. Het eerste is als je als kunstenaar aan zoiets meewerkt, want ik denk dat een kunstenaar toch nog altijd roet in het eten moet gooien, moet zorgen voor die subversieve kracht om dat aan te tasten...»

Veto: *Gaat dat ook op voor de Duitse neo-expressionistische dans van Pina Bausch bijvoorbeeld?*

Fabre: «Zelfs daar... Bausch is natuurlijk een heel intelligente vrouw geweest, die ook veel naar de kunstgeschiedenis gekken heeft, naar performances in de jaren '60. Daar heeft zij veel van opgestoken, en daarom maakt zij ook interessant werk. Maar er zijn veel adepten die het verschil niet meer kunnen zien en alleen bezig zijn met emoties en mooie bewegingetjes. Triestig... En iedereen doet eraan mee! De meeste festivals zijn zo slecht gemaakt — ook op teatergebied — dat

er meestal maar één of twee goede producties per festival zijn. Dat is ook de reden waarom ik stop met theater. De meeste teatermensen die ik ontmoet zijn gewoon oninteressante mensen.»

Blijven hangen

Veto: *Je bent nu bezig met opera. Denk je dat de situatie daar anders is?*

Fabre: «Nee, dat denk ik niet. Maar er zijn ook andere factoren. Voor mij is het nu interessant om met zangers en orkest te gaan werken, omdat het ergens een verlenging is van mijn werk. Het is gewoon een uitdaging, omdat dat ook een totaal ander wereldje is, ook een heel vervelend wereldje eigenlijk. Pretentieuze en pedant. Maar ik denk dat het mogelijk is om goede jonge zangers te vinden met een begaafdheid in hun stem, en dat het mogelijk is om die mensen warm te maken voor nieuwe dingen en andere kodes voor opera op de scène. Dat lijkt me wel boeiend om daaraan te kunnen werken.»

Fabre's opera zal eerst in première gaan in mei 1987. Intussen gaat hij nog met *De macht der teaterlijke dwaasheden* naar Madrid, Londen, New York, Tokio en Australië. In deze voorstelling, die vandaag dus nog in Leuven te zien is, wordt gewerkt met citaten in de ruime zin van het woord. De voorstelling is niet alleen heel beeldrijk maar biedt ook een complek aan betekenis, dat volgens Fabre essentieel is. Verwacht Fabre uiteindelijk van het publiek dat het zowel emotioneel als intellectueel reageert?

Fabre: «Uiteraard, dat hoop ik. Ik denk dat het ook wel zo is met mijn voorstellingen. Ik heb gemerkt uit ervaring dat de voorstelling bij de mensen "blijft hangen". Ik ken mensen die de voorstelling al tien keer gezien hebben, die er echt mee bezig blijven, ook inhoudelijk. Dat is belangrijk, denk ik: dat je niet alleen spreekt van een mooie beweging, van "t Was emotioneel, 't heeft me gepakt". Ik vind dat óók belangrijk, maar je mag het andere element niet uitschakelen.»

Didier Wijnants
Patrick Pasture

Volgende week: Fabre over *De Macht* en andere dwaasheden.

Beeld uit 'De macht der theaterlijke dwaasheden' van Jan Fabre.

(foto Patrick T. Sellitto)

Didier Wijnants

Het is weer zover. Voor de tweede maal gooit de Kultuurraad der Leuvense studenten ('t Stuc) grote ogen met een groots opgezet internationaal dansfestival, het Klapstuk '85. Maar ondanks het enorme succes van de vorige editie en de niet aflatende naging van 't Stuc om steeds weer interessante dansproducties te programmeren, blijft dans toch voor velen een vrij onbekende kunstvorm. Niet alleen de nieuwe studenten denken bij het woord 'dans' enkel aan td's...

De basis voor wat vandaag dans wordt genoemd, werd gelegd rond de eeuwwisseling. Verscheidene koreografen keerden zich in die woelige jaren voor en na de eerste wereldoorlog af van het klassieke ballet, dat door zijn strikte bewegingscode geen mogelijkheden meer bood aan de kunstenaar om uiting te geven aan de dramatische veranderingen die de toenmalige wereld zo diepgaand hebben beïnvloed. Nieuwe artiesten als Isidora Duncan, Ted Shawn en Ruth Saint-Denis bleven de klassieke dansregels op en stonden aldus aan de wieg van de *modern dance*, waarin voor een eerste generatie dansers een grote artistieke vrijheid in dienst staat van de uitdrukking van de individuele emotie, gezien in relatie tot het eigen milieu. Moderne dans is dus ontstaan als reactie tegen het klassieke ballet, maar zij zal zich het eerst konsolideren in de VS, die pas heel laat (na de jaren '30) echt kennis hebben gemaakt met het ballet! In Europa daarentegen hebben dans en ballet zich steeds wederzijds beïnvloed en onderhouden een merkwaardige haat-liefdeverhouding.

Twee giganten

De belangrijkste vertegenwoordigster van die vroege moderne dans in Amerika vanaf ca. 1935 is ongetwijfeld *Martha Graham*. In machtige balletten bespeelt zij de grote thema's uit de Amerikaanse en de wereldgeschiedenis en mitologie. Als een der grootste dramaturgen van de 20ste eeuw, wil zij "de uitdrukking zijn van deze eeuw, van deze tijd waarin de machine de ritmes van het menselijk gebaar omvergooit, waarin de oorlog de emoties afranselt en de instinkten opzweept." Haar dans is brutaal en hard, intens en dynamisch. De dansers springen en vallen, rollen over de scène en stampen met hun blote voeten op de vloer. Haar opvattingen over de dramatische opbouw van een dans mogen nu verlaten zijn, haar techniek blijft voor de gevormde danser (ook in het hedendaags ballet) nog steeds een noodzaak.

Een van de meest talentvolle dansers die gedanst hebben bij deze merkwaardige vrouw, is de in 1918 geboren *Merce Cunningham*. Beïnvloed door Zen-filosofie en door *Marcel Duchamp*, en in intieme samenwerking met de komponist *John Cage*, poneert *Cunningham* vanaf 1950 de autonomie van de beweging. Hij gelooft dat elke handeling zijn eigen intrinsieke waarde heeft, los van elke intentie of dramatische kontekst. Ook de muziek (meestal van *John Cage*) of het delor, dat niet zelden door vooraanstaande plastische kunstenaars als *Rauschenberg* of *Warhol* wordt gekoncipieerd, staan volledig op zichzelf; er is geen inhoudelijke band met de eigenlijke dansvoorstelling. In de totstandkoming van een koreografie krijgt ook het toeval een belangrijke rol toebedeeld. *Cage* en *Cunningham* wensen immers in hun kunst een weergave te bieden van het leven en de werkelijkheid. Vandaar dat zij tevens dagelijkse geluiden en bewegingen als uitgangspunt nemen. Deze principes komen tenslotte ook tot uiting in hun gebruik van de ruimte: op de scène is geen enkel punt bevoorrecht voor een dramatische opbouw (die er immers niet is). *Cunningham* en *Cage* trekken dan ook als een der eersten weg uit de traditionele teaters naar niet konventionele teaters als grasvelden of fabriekshallen. *Cunningham* vraagt meer dan wie ook aandacht voor de meest fundamentele realiteit van de dans: de beweging zelf.

Postmodernisme

Verschillende leerlingen van *Cunningham* zullen zijn opvattingen verder uit-

DANS

What's in a name?

diepen, maar er tevens ook afstand van nemen. *Steve Paxton*, *Yvonne Rainer*, *Trisha Brown* e.a. verzamelen zich in 1962 rond *Robert Dunn* in een New Yorkse kerk, de *Judson Church*. Zij vormen er een 'bewegingskliniek' waar gediskussieerd en theoretiseerd wordt over eigen voorstellingen. Voor de aangesloten kunstenaars geldt het ongetrainde, ongebonden lichaam in zijn spontane beweging als ideaal. Bewegingen worden niet meer gekozen om hun esthetische waarde, maar zijn louter en alleen het gevolg van beslissingen, van concepties. Uiteindelijk staat niets vast, alles is mogelijk. Met de *Grand Union* (1970), waarvan opnieuw *Paxton*, *Rainer* en *Brown* deel uitmaken, wordt de improvisatie als een vaste techniek ontwikkeld. Het *minimalisme* geldt als de meest konstante stroming binnen dit postmodernisme. Minskule veranderingen in een vast monotoon bewegingspatroon wekken de aandacht, door de fascinerende energie wordt een heel abstracte esthetiek geschapen. Deze richting kent haar sterkste vertegenwoordigster in *Lucinda Childs*, die vooreen ook de *Judson* groep had meegemaakt. Haar voorbeeld inspireerde o.a. *Anne-Theresa de Keersmaecker* voor de opgemerkte producties *Fase* en *Rosas dans Rosas*.

Ekspressionisme

In Europa bestaat anderzijds toch ook een geheel eigen danstraditie, die overigens niet zonder belang is geweest voor bepaalde ontwikkelingen in Amerika. Met name in Duitsland kon *Mary Wigman* met een eigen stijl school maken. Onder de indruk van de ekspressionistische schilder *Emil Nolde* en de eveneens beïnvloed door de theoretici van het Bauhaus, het kubisme en de abstracte schilders, poogt zij aan de realiteit op ekspressionistische wijze gestalte te geven, zonder te willen vervallen in een nabootsen van de werkelijkheid, eigen aan de pantomime. Op fundamenteel andere wijze dan *Martha Graham* in de VS, geeft zij uitdrukking aan de grote drama's van haar tijd, verscheurd tussen twee wereldoorlogen.

Vanaf 1973 zal *Pina Bausch* met het *Wuppertaler Tanztheater* deze danstraditie opnieuw in vraag stellen. Haar werk kan men het best omschrijven als 'teater van de ervaring', of ook *Ausdrückanz*. *Pina Bausch* gaat uit van alledaagse sociale en fysieke ervaringen en plaatst die in een geheel van een reeks objectiverende beelden. De lichamelijke en innerlijke dwang van de moderne mens wordt door het lichaam bewust, zichtbaar gemaakt, door het kreëren van een bevremdende afstand. Deze neo-ekspressionistische dans wil zowel danstechnisch als maatschappelijk-inhoudelijk de mens tot emancipatie, tot vrijheid brengen.

Daar waar *Pina Bausch* in Duitsland geen evenwaardige opvolgers kent, is heel recent en vrij plots vooral Frankrijk in de ban van de dans geraakt. De weerstand tegen elke vernieuwing van het aldaar zo onaanstbare klassieke ballet was er tot voor kort nochtans zo groot dat de moderne dans er nooit van de grond is kunnen komen. Toch is Frankrijk ook vroeger niet geheel verstoeken gebleven van wat er zich elders afspeelde. Zowel vóór als na W.O. II hebben de meest vooraanstaande Amerikaanse (*Isidora Duncan*, *Martha Graham*) en Duitse (*Kurt Jooss*) koreografen de Franse uitdaging aangenomen. Ook nu nog werken vele, vooral Amerikaanse dansers en koreografen regelmatig in het land van de Champagne; *Alwin Nikolais*, *Carolyn Carlson* en *Karole Armitage* zijn wel de meest gekende. Sinds enkele jaren kan men echter een enorme boom van nieuwe dansgroepen vaststellen, die zeer snel door de overheid institutioneel zijn opgevan-

gen. Hoewel het nog te vroeg is om van een echt eigen Franse stijl te spreken, lijkt een duidelijke voorkeur voor kleine, gevoelloze bewegingen kenmerkend voor deze eerste generatie Franse dansers. Door zin voor teatraliteit te combineren met soms zeer verregaande stilering en zelfs abstrahering (*Gallotta*) toont deze dans zich heel kontinentaal.

Japan

Het Verre Oosten heeft sinds het prille begin de ontwikkeling van de moderne dans beïnvloed: reeds *Ruth Saint-Denis* danste Indische religieuze dansen in *Rhoda*. *Cunningham* en *Cage* bestudeerden het Zen-bouddhisme. Vooral Japan heeft steeds de danswereld geïntrigeerd. Onlangs bracht *Maurice Béjart* nog 7 opmerkelijke

hedendaagse No's van *Mishima* ten tonele. *Butoh* is als typische Japanse dans geboren uit de verwoesting van *Hiroshima*, en grijpt voor zijn vormgeving (de witte figuren, de vieze wonden of zwerende korsten en de langzame, afstotende grimaassen) terug naar eigen kamavaleske tradities die teruggaan op de subversieve volksreactie tegen de vreemde inmenging en de strakke structuren uit de Meiji-periode. *Butoh* is zelf een reactie tegen de eigen teater- en danstraditie en tegen de Westerse invloeden, maar door het gebruik van Europese muziek wordt toch een brug geslagen tussen beide werelden.

Dans is ongetwijfeld enorm in Klapstuk '83 was een ongekend succes en ook Klapstuk '85 is goed op weg dit te evenaren. Het programma biedt een goed overzicht van wat op dit ogenblik op dansgebied leeft. Hoewel 't Stuc vroeger reeds aandacht heeft besteed aan video-dans (in volle expansie), is daar op het festival geen ruimte voor voorzien. Wel wordt door de tentoonstelling *Doch Doch* de relatie dans-plastische kunst belicht. Dat men bij de huidige dansrage ook ernstige bedenkingen kan formuleren, elders in dit blad.

Patrick Pasture

Karlotta Ikeda, een typische eksponent van de Japanse *Butoh*-dans, gaf een opmerkelijke voorstelling op Klapstuk '83

Wijzigingen programma Klapstuk vind je op de achterpagina.

Voor al uw fuiven, party's, TD's e.a.

ZAAL

ZIGGY

Café „Ziggy”
Brusselsestraat 246
3000 Leuven
Tel. 016/20.00.15

maand oktober zaal gratis

ADVERTENTIE

Legalisatie op komst Scorpio's ledenactie

Wie deze dagen naar de Leuvense lokale radio Scorpio luistert, zal wel al gemerkt hebben dat men daar speciale actie opgezet heeft. Meerdere malen per dag wordt een zogenaamde 'djingel' uitzonden waarin de luisteraart aangezet wordt zich lid te maken van Scorpio. Als reden wordt opgegeven: de hoge kosten van de legalisatie. We gingen een praatje maken met Eddy Hendrickx en Bo De Craemer.

Hendrickx: «Wel inderdaad, vanaf 1 januari '86 zullen de Leuvense vrije radio's gelegaliseerd zijn. Tenminste als ze tegen die datum aan een aantal praktisch-technische voorwaarden voldoen. Zo moeten we bijvoorbeeld een volledig nieuwe zender kopen. Kwestie van technische standaards, maar het fijne weet ik er niet van. Dat toestel alleen kost zo'n 120.000 fr. Voorts moeten we dan de hele boel aan een keuring door de RTT onderwerpen, ook al goed voor zo'n 15.000 fr. En bovenop moeten we vanaf nu jaarlijks circa 20.000 fr. SABAM betalen. Eigenaardig genoeg zelfs al vanaf 1 januari '85, dus met een terugwerkende kracht van één jaar. Dat allemaal samen, en daarbij nog wat kleinere kosten, hebben we toch ongeveer 200.000 fr nodig. Gelukkig kunnen we de zender op afbetaling krijgen, zodat die kost een beetje gespreid wordt over de eerste tien maanden van '86.»

SABAM, zo vernamen we elders, doet aan de legalisatie trouwens een goed zaakje. Al de gelegaliseerde lokale radio's betalen nu hun bijdrage in de auteursrechten, terwijl de nationale omroep daarom geen frank minder betaalt.

Veto: *Jullie hebben allerlei bindingen, noch van politieke, noch van commerciële aard. Bovenop de weinig comfortabele situatie, zitten jullie dus met een*

gebrek aan lange armen. Hoe verklaren jullie het succes waarmee Scorpio doorheen die legalisatie gekomen is?

De Craemer: «Wij zijn inderdaad een beetje verwonderd. Centraal in de procedure van de legalisatie staat de raad van lokale radio's, die de kandiderende radio's moet beoordelen. Dat gebeurt in principe op basis van een dossier dat iedere kandidaat lokale radio zelf samenstelt en waarin hij zijn methodes en doelstellingen omschrijft. Maar die raad bestaat inderdaad eigenlijk uit functionarissen van verenigingen uit functionarissen van de verschillende politieke partijen. Eén of andere politieke relatie zou ons zeker behulpzaam geweest kunnen zijn.»

Hendrickx: «De Leuvense situatie is zo dat er meer kandidaat-radio's zijn dan ter beschikking gestelde frekwenties. Scorpio heeft inderdaad het succes gehad een eigen frekwentie te toegewezen te hebben gekregen en we hoeven dus niet samen te werken met een andere zender. Ook VRI verkeert in de comfortabele situatie. Al de anderen moeten per twee een frekwentie delen, wat inhoudt dat ze onderlinge afspraken moeten maken aangaande zendtijd en zenduren. We hopen in elk geval dat het de kwaliteit van ons dossier geweest is, dat ons dit voorrecht heeft bezorgd.

Veto: *Hoe werken jullie?*

Hendrickx: «Eerst en vooral: zonder politieke of andere verplichtingen en ook zonder reclame of de antenne. Financieel moeten we het stellen met de inkomsten van de lidmaatschappen. Vorig jaar hadden we er ongeveer 600. Lid wordt je voor 100 fr, dus reken maar uit. Al die oud-leden hebben we opnieuw aangeschreven en we hopen er daarvan zoveel mogelijk opnieuw te begroeten in de fischebak.»

«Verder draaien we nu meermalen per dag die wervingsdjingel en we hebben ook alle medewerkers opgedragen minstens vijf nieuwe leden te werven in hun vriendenkring. Verder leven we ook van de inkomsten van

luiven en andere happenings. Recent bracht Leuven Literair onverwacht 15.000 fr in kas. En straks hebben we weer een TD met Medika en één van VTK en Guy Depré. Dat soort van activiteiten zijn doorgaans vrij winstgevend, in tegenstelling met concerten. Dat zullen we voorerst achterwege moeten laten.»

«Behalve naar geld zijn we trouwens permanent op zoek naar medewerkers. We hebben in verschillende gebouwen van de universiteit affiches uitgehangen. We hopen vooral op reactie uit Germaans en Kommunikatiewetenschappen.»

Veto: *Jullie stijgerden nochtans toen jullie in de Studentenknaack duidelijk als een studentradio omschreven werden.*

De Craemer: «Zo willen we zeker niet beschouwd worden. We richten ons zeer bewust naar een ruimer publiek dan alleen maar studenten. Gewoon de Leuvenaars, misschien de jongere Leuvenaars in het bijzonder, maar ook scholieren. Natuurlijk worden we veel beluisterd door studenten, maar ze zijn zeker niet onze doelgroep. Een belangrijke groep zijn wel de vele afgestudeerden die hier blijven wonen. Hoe dan ook, het Leuvense potentieel is groot en we trachten een zekere wisselwerking te laten ontstaan met de luisteraar.»

«Trouwens, onder de medewerkers tellen we ook steeds minder studenten. De interesse voor het fenomeen vrije radio lijkt afgezwakt, het nieuwe is er al een tijdje vanaf, zodus... Scorpio staat nochtans zeker open voor allerlei nieuwe en vernieuwende initiatieven, maar er komt daar weinig respons op. Het lijkt wel of er een gebrek aan creativiteit heerst bij de studenten van vandaag.»

Gelukkig voor Scorpio kost het alvast weinig creativiteit een briefje met naam, adres en gebortedatum, vergezeld met een bankje van 100, op te sturen naar Radio Scorpio vzw, postbus 44, 3000 Leuven.

Bert Malliet

kan je mij de weg naar de unief wijzen?

Het Vademekum voor Leuven, uitgegeven door Kringraad-ASR is nog steeds verkrijgbaar in de 's Meiersstraat 5, voor eerstejaars in het bezit van de bon, die ze bij hun inschrijving ontvangen hebben. Andere geïnteresseerden kunnen het Vademekum nog altijd kopen tegen de belachelijke prijs van 60 BF, in de 's Meiersstraat 5 of in de volgende Leuvense boekhandels: Acco, Cabay, Infodok, Kritak, Peeters en de Standaard-boekhandel, evenals bij Passe-Partout

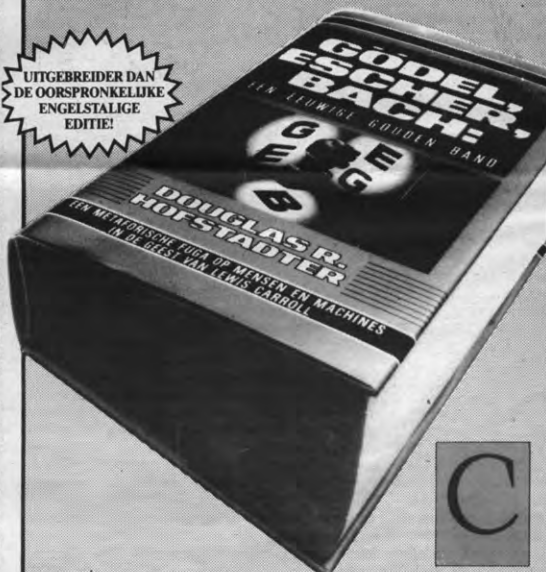

UITGEVERIJ CONTACT

U heeft er jaren op gewacht: Nú in Nederlandse vertaling

Gödel, Escher, Bach

UITGEBREIDER DAN DE OORSPRONKELIJKE ENGELSTALIGE EDITIE!

In een sprankelende opeenvolging van speelse dialogen en heldere technische hoofdstukken verbindt Douglas R. Hofstadter de muziek van J.S. Bach, het grafisch werk van Escher en de wiskundige stellingen van Gödel. Zijn interpretatie van deze drie genieën vormt – te zamen met een overweldigende hoeveelheid ideeën uit logica, biologie, psychologie, wiskunde, natuurkunde en taalkunde – het materiaal waarmee hij zijn meesterwerk componeert.

Piet Grijs in NRC-Handelsblad over Gödel, Escher, Bach: «Een inspirerend boek. Zeer helder en duidelijk geschreven. De Nederlandse vertaling (van Ronald Jonkers) is nog helderder en duidelijker. Het lezen van de Nederlandse versie is een drievoudig genot: ten eerste het lezen van Hofstadter, ten tweede de Nederlandse vondsten, ten derde het vergelijken van de Nederlandse met de Engelse versie. Ik had me voorgenoemd de vertaling in een dag te lezen, maar ik heb er een week aan besteed.»

In de week van verschijnen merkte Vrij Nederland in de rubriek 'Uitverkozen' op: «Bijna negenhonderd pagina's verfrissende dialogen, beschouwingen, puzzels en analogieën.»

899 blz., met uitvoerig register, ruim geïllustreerd. Gebonden, met stofomslag. f 79,50 / 1510 F Paperback. f 59,50 / 1135 F

KWALITEITSNON-FICTIE VAN CONTACT IS IN IEDERE BOEKHANDEL TE KOOP.

ADVERTENTIE

Retrospektieve Greenaway

Wie vorig jaar in de grote filmzalen geen enkele goede film gezien heeft, heeft zeker *The Draughtsman's contract* van Peter Greenaway gemist. Die kans kan nu dubbel en dik goed gemaakt worden, want De Andere Film organiseert van 14 tot 17 oktober een Greenaway-retrospektieve.

De Engelsman Peter Greenaway is van opleiding eigenlijk schilder, maar hij houdt zich daarnaast al geruime tijd bezig met film en ook met schrijven van romans. Als filmregisseur realiseerde hij een hele stapel kortfilms

waarvan er in Leuven een tiental vertoond worden. Greenaway toont zich daarin als een kind van het strukturalisme: klassifikaties structureren de chaos, maar elke klassifikatie beklemtoont uiteindelijk het chaotische; de langspeelfilm *The Falls* is daar een doorgedreven resultaat van.

Greenaway: «Onder de letter H vind je samen Hitler - hernia — heerlijk - hallucinaties. Waar anders vind je al die ideeën samen? Hoe belachelijk. Hetzelfde met telefoonboeken of de evenaar rond de aarde: bestaat niet, maar is toch heel handig. Noord - Zuid - Oost - West: al die systemen die fascinerend zijn op zichzelf, maar leuke, handige leugentjes, allemaal vals. Waarom er dan niet een paar meer uitvinden? Waarom *The Falls* niet uitvinden?» (!) Greenaway het portret van John Cage, Meredith Monk, Philip Glass en Robert Ashley; vier componisten met een min (Monk) of meer (Cage) eigenzinnige interesse voor structuren. Vooral de visie van Greenaway op Cage moet niet enkel amusant, maar

ook bijzonder verhelderend zijn. Greenaway: «Toen ik 16 was hoorde ik dat stuk van Cage dat bestaat uit allemaal korte verhalen. De manier waarop hij ze op een keurig gestructureerde manier samenbracht was dat hij ze allemaal binnen de 60 seconden vertelde. Als het verhaal erg lang was, moest hij erg snel spreken, als het kort was moest hij het rekken. Een simpel, maar erg amusant idee dat ik in de film gebruik.»

The Draughtsman's contract is het verhaal van een moord, zonder een whodunit te zijn. Mr. Neville, een tekenaar uit de pruijktijd, tekenet in opdracht 12 schetsen van het landgoed van Compton Asney, en mag in ruil daarvoor het bed delen met Mrs. Herbert. De brave man vergeet bij het tekenen echter na te denken en moet voor die nalatigheid boeten. De kijker ook.

DW

(!) interview met Peter Greenaway in *De Nieuwe Filmgids*, september '85.

Met VTK op weekend

In navolging van een jarenlange traditie organiseerde VTK vorige week woensdag en donderdag een "schachtenweekend". De eerstejaarsstudenten van de fakulteit toegepaste wetenschappen werd de gelegenheid geboden kennis te maken met elkaar, met het VTK — hun toekomstige studentenkring —, en ook nog met de profen en het monitoraat van de fakulteit.

Zoals vele kringen heeft VTK een eerstejaarswerking. Dit houdt in dat de nieuwe studenten intensief begeleid worden gedurende de eerste maanden zodat Leuven een beetje meer thuis wordt voor hen. De eerste organisatie in dit kader is het traditionele schachtenweekend. Waar er vorig jaar maar een zestigtal inschrijvingen waren, sloeg de paniek de presidiumleden om het hart toen er uiteindelijk zo'n 170 inschrijvingen bleken te zijn.

De deelnemers aan het weekend werden woensdag tussen tien en halfverwachting in het station van Aarschot. Vandaar werd iedereen in twee groepen vervoerd naar de eigenlijke verblijfsplaats te Landgord. Na de inschrijvingsmodaliteiten werden de 170 ingeschrevenen in 13 kleine groepjes onderverdeeld, waarna er per groep enkele kennismakingsspelletjes werden gespeeld.

In de namiddag werd een competitie gehouden tussen de verschillende groepjes in een aantal sportieve en ludieke opdrachten. Ondertussen waren een tiental vrijwilligers, speciaal daarvoor meegenomen, bezig met het bereiden van eten voor in het totaal zo'n 200 personen. Wat gevreesd werd kwam niet uit. Uiteindelijk bleek het eten nog best mee te vallen.

Massa-cantus

Na de vaat werd het laatste deel van het spel van de namiddag afgewerkt: het uitbeelden van seksuele voorlichting voor veertienjarigen, een vrij gewaagde en misschien voor (gefrustreerde?) ingenieursstudenten te verwachten vraag... De af en toe originele uitbeeldingen lieten een verrassende kijk toe op het onderwerp, gaande van verhalen over bloemetjes en bloemkolen tot het klichee-achtige gevecht van spermacellen om de eicel te "veroveren".

Dokters op zwier

Het moge dan een aktiviteit zijn die zich niet laat missen, de *Medica-Scorpio* fuif van donderdag 10 oktober in de *Broadway* is niet het enige wat in Medika's agenda staat gepland. Ten dienste van de fuif wordt er echter op donderdag, 's avonds om 19 uur, met een spaghetti-avond uitgepakt. Een gevonde maag drinkt nu eenmaal beter, en nog maar eens wordt er op die manier een kans geboden aan de echte laatkomers op kennis te maken met die vieze lawaaijige kroeg in de Tervuursestraat.

Reeds bijna een week zal het grote feestvarken er met de bierslurf door de keet hebben geploegd, en je kan er dan ook het laatste overhemd van je grootvader op verweiden dat dit zijn droeken spoor zal nalaten. Geen nood echter, want na het bord bolognaisedraden door het keelgat te hebben gewrongen is er echt geen verplichting je nog langer op dit adres te blijven vervelen, integendeel, het is je plicht beide voetzolen in de richting van de Bogardenstraat te verslijten.

Raar maar waar, Medika opent ook op vrijdag zijn deuren, zodat het dan het ideale moment wordt om het koninkrijk der vuile glazen en in alle rust te bezoeken, een rust die het volgens de bureu best verdient, maar daar denken heel wat studenten anders over.

Achteraf kan preses Rudi de massa-cantus openen. Tijdens deze onoverzichtelijke gebeurtenis werden er acht vaten (vier vaten pils en vier vaten Jack-Op) geleid, hetgeen gezien de grote belangstelling per persoon toch maar neerkwam op drie à vier "konsummaties". Toen de aandacht voor de katus enigszins begon te verminderen, besloot de preses er maar mee op te houden en de "schachtjes" naar bed te sturen, wat een meerderheid uiteraard niet deed.

Proffen en monitoren

De volgende morgen liepen er enkele individuen rond met een zwaar hoofd, enkelen die hun matras niet gezien hadden, en de pr-sidiumleden die te vroeg van hun matras gelicht waren. Na een ontbijt met koffie die al bijna drinkbaar was, kwam er de ontmoeting met de profen en de monitoren van de fakulteit Toegepaste Wetenschappen. Vorige jaren werd het schachtenweekend meestal vrijdag en zaterdag gehouden, hetgeen inhield dat de profen en de monitoren die uitgenodigd waren hun zaterdagmorgen daaraan diende op te offeren. Vermits het weekend dit jaar in het midden van de week kon georganiseerd worden, was dit blijkbaar geen beletsel voor de profen en monitoren om hun deelname te weigeren. In het totaal waren er immers dertien dergelijke individuen opgedoken te Landgord.

Om tien uur heette administratief sekretaris prof. Berlamont de aanwezigen welkom in naam van de fakulteit, waarna ieder groepje (van de dag tevoren) zich samen met een prof of een monitor een uurtje afzonderde om over het toekomstige leven als student te praten. Dit varieerde naargelang de prof (of monitor). Waar de ene verklaarde dat je met vijftig tot zestig uren studie per week (les inbegrepen) gerust genoeg presteerde, slaagde iemand anders erin te verklaren dat een student die in de week in Leuven al een avondje uit was geweest, dit best niet meer kon overdoen in het weekend. En dan is het niet te verwonderen dat al die eerstejaars met straffe verhalen komen aandraden!

Rond elf uur werd er weer eens koffie geserveerd, en werd de mogelijkheid aangegrepen om ieder groepje een andere gesprekspartner te bezorgen. Na deze twee sessies bleken de meeste nieuwelingen wel voldaan te zijn wat betreft informatie i.v.m. hun

toekomstig studieleven. De hoofdbedoeling van VTK was een eerste informeel contact ktsussen de profen en de eerstejaars te leggen, en opdracht waarin men blijkbaar wel geslaagd was. Je ziet het later immers niet zo dikwijls dat profen tesamen met hun toekomstige studenten de maaltijd verorbenen.

Presidium in aktie

Het vertrek van profen en de monitoren was het sein voor de eerstejaars

Als je wil dat het verandert

MEDIKA — Ze zullen, dunkt me, een marginale werkgroep binnen Medika — de fakulteitskring van Geneeskunde — blijven, "de cleanbustels", Medika's nieuwbakken huisploeg. Dit is allerminst denigrerend bedoeld. Hoeveel verrassende, soms tijdsbepalende gebeurtenissen zijn er niet in de loop der geschiedenis in de marge geschreven.

Uit het officiële communicatie dat onlangs aan de pers verstrekt werd kwam de innerlijke discipline, het stoïcijnse, oersterk naar voren. Wat nethed, orde, boenlap en bruine zeep betreft, kan men de Cleanbustels een nabloei van de "Reformstijl" beschouwen. Ze worden gedreven door een natuurlijke gerichtheid, het artificiële zou aanstonds de geloofwaardigheid van hun artistieke eigenschappen te kort doen. De ijerige kuiser — de cleanbustel in het bijzonder — zal weliswaar altijd en ten allen tijde een knecht van twee meesters, servitore di due padrone, blijven. Hij wordt immers geslingerd tussen de voortdurende drang naar verpletterende mister-proper-geur enerszijds en het temperende financiële vermogen van de opdrachtgever anderszijds. Dat "de cleanbustels" met voorbeeldige spoed kwaliteitswerk leveren hoeft geen betoog meer, maar ook de kostprijs van dit alles roept geen geklopeneerde voorhoofdsrimpels op. Ze distantiëren zich krachtig van het genre ignorant-arrogant-intriganten die als wekerende parasieten de kust afschuimen vermomd als suffende Indiërs of als meelijwekkende mefistotypes.

Als u ook overtuigd bent dat een kraaknette fakbar, een fonkelende zithoek of een stofloze zolderkamer de beminlijkste emotie is, aarzel dan niet langer en bel 209942 voor een afspraak met Medika's grootste kuisploeg: de Cleanbustels.

Dirk Poelaert

Prijsvraag van de week: hoeveel drinkt de modale medicijnman in spe?

om zelf stilletjesaan in te pakken en huiswaarts te keren. Na het oplossen van het probleem "hoe krijg ik 180 personen in twee bussen van de buurtspoorwegen" keerde de rust in Landgord weer. Een rust waarvan de achtergebleven VTK-presidiumleden profiteerden om languit gelegen op een matras van het late zomerzonnetje te genieten, en om het tekort aan nachtrust in te halen. Het is immers de gewoonte bij VTK dat het presidium nog een dag langer op de bivakplaats aanwezig blijft om dan nog wat uit te rusten enerszijds, maar anderszijds ook om een eerste aanzet te doen naar de werking van het komende jaar.

De komende dagen zal het immers

een drukte van jewelste zijn op het VTK-hoofdkwartier: eerst en vooral zijn er de inschrijvingen met daaraan gekoppeld de kursusverkoop, maar er is ook de opvang van alle (waarschijnlijk ongeveer) 600 eerste-kanstudenten, het opstarten van alle jaarpresidia, en het organiseren van nog een heleboel andere activiteiten (TD's, sportactiviteiten en dies meer).

In ieder geval is het nieuwe presidium van VTK erin geslaagd om de eerste aktiviteit van het nieuwe werksjaar een succes te laten worden, dit in tegenspraak met wat door velen voorspeld werd rond de verkiezingen vorig jaar. Laten we hopen dat het merendeel van de VTK-aktiviteiten de bepaling succesvol kan toebedeeld worden.

Bruno Peeters

Vakature Kringraad

halfzijdse betrekking m/v

Wegens het aflopen van de voorlopige termijn van de huidige vrijgestelde van Kringraad, komt vanaf 1 november '85 opnieuw een vakature vrij.

De kandidaat staat in voor de dagelijkse werking, administratie en begeleiding van Kringraad, haar algemene vergadering en haar vertegenwoordigers in de respectievelijke universitaire organen (Akademische Raad, Interfakultaire Commissie voor Aggregatie).

Verder verzorgt hij/zij inhoudelijke studiewerk aangaande problematieken over universitaire aangelegenheden in het algemeen en universitair onderwijs in het bijzonder.

Tot zijn/haar taak behoort ook het onderhouden van contacten met kringvertegenwoordigers en aktieve studenten in de verschillende fakulteitskringen. De kandidaat komt bij voorkeur uit de het studentenmilieu en ervaring met kringwerk strekt tot aanbeveling.

Gezien de veranderde situatie bij ASR, zal een zekere samenwerking en taakverdeling met andere personeelsleden noodzakelijk zijn.

Zoals alle andere personeelsleden zal de kandidaat werken onder bedieningskontraat van bepaalde duur van 1 november '85 tot 31 augustus '86.

Sollicitaties, schriftelijk, met CV, motivering en specifieke vermelding van ervaring die voor de Raad nuttig kan zijn, moeten op het ASR-sekretariaat ('s Meierstraat 5, 3000 Leuven) bezorgd worden ten laatste op 21 oktober 1985 te 17.00 uur. De kandidaten zullen uitgenodigd worden op de Algemene Vergadering van Kringraad om hun kandidatuur te verdedigen. Voor verdere inlichtingen kan men zich steeds wenden tot het ASR-sekretariaat (cf. supra).

Ingenieurs voor de vrede

VTK — Tijdens zijn opstartvergadering heeft het presidium van de ingenieursstudenten een opmerkelijke beslissing genomen. Er zal namelijk een algemene ledenvergadering georganiseerd worden om aan de leden de vraag voor te leggen of VTK al dan niet als kring zal deelnemen aan de vredesbetoging van 20 oktober e.k. in Brussel. Het is niet de eerste maal dat bij VTK een dergelijk initiatief op touw gezet wordt. Reeds ter gelegenheid van de oktoberbetoging van 1981 nam de ingenieurskring een vredesstandpunt in en nam dan ook deel aan de manifestatie. In '83 werd eveneens een algemene vergadering georganiseerd met hetzelfde onderwerp. Die verga-

dering stipuleerde echter zelf eerst vooraf dat voor dat soort standpunten een twee-derde meerderheid bij de stemming vereist zou zijn. De daarop volgende stemming over het standpunt zelf leverde weliswaar een meerderheid op, maar geen voldoende om als kringstandpunt te kunnen gelden. VTK bleef dus thuis.

Dit jaar lanceert men opnieuw dezelfde vraag, om op die manier tenminste de discussie aan de gang te houden. Goede tradities moeten nu eenmaal voortgezet worden. De vergadering zal doorgaan op 15 oktober '85 om 13.00 u. in auditorium C200G op de kampus aan de Celestijnenlaan in Herlevle.

Frank Verbeke

(foto Veto)

Alma 2 verbouwd

Wie naar oude gewoonte begin deze week naar Alma 2 in de Van Evenstraat afzakte voor een warme maaltijd, zal wel even naar opgekeken hebben: het interieur is er helemaal veranderd. We laten het aan uw eigen smaak of ook het eten op dezelfde wijze geëvolueerd is.

De reden van die vernieuwing heeft trouwens te maken met het feit dat het zichtbaar voor steeds minder studenten een gewoonte was om in Alma 2 te gaan eten. De directie van Alma haalt voor die gestadige daling van het aantal maaltijden een drietal redenen aan. Ten eerste het vertrek van de franstaligen, daarna de demografische

evolucie en in laatste instantie een sociaal-economische trend waardoor steeds minder studenten, en dan vooral uit de lagere socio-economische groepen, aan deze universiteit komen studeren. Gevolg, aldus de directie: Alma 2 met zijn capaciteit van 4000 maaltijden is veel te groot geworden. Daarbovenop komt nog dat die studenten die dan toch nog hier in Leuven geraakt zijn, steeds meer waarde gaan hechten aan "kwalitatieve aspecten" van het leven. En vooral ook uiterlijke factoren zoals presentatie en inrichting spelen een grote rol. Vandaar dus de "updating" van het interieur, aldus de directie.

Het hele grapje heeft 9 miljoen frank gekost, een zeer redelijk budget, en het project werd in een rekordtijd van slechts twee maanden concreet verwezenlijkt.

Behalve de opmaak van het interieur, zijn er ook heel andere middelen op het getouw gezet. Een voordeelboekje voor eerstejaars moet deze mensen de weg naar de verschillende uitbatingen wijzen. Hier en daar verschijnen affiches en er wordt een *Almagazine* in mekaar gebokst. Mensen wordt het vooral met de *Candle light dinners*, eten met een orkestje in de zaal. Voorlopig staan er vier donderdagavonden hiervoor op het programma, telkens in Alma 2. En als u klachten of gedachten heeft, kan u die nog altijd kwijt in de suggestiebussen. Als dat geen service is?

Alles bij mekaar lijkt het ons toch maar een raar mengsel van randfenomenen die met "maaltijden aan democratische prijzen" nog weinig te maken hebben. Of dacht u dat het allemaal niets kost? Maar dat zal wel een ouderwetse opmerking zijn.

(BM)

Monroe, Bogart & co

Tot 31 oktober loopt in de Komma (F. Lintstraat 45) een interessante zeefdruktoestelling. In navolging van Andy Warhol heeft Herman Labro een aantal populaire filmvedetten bewerkt. Hij heeft een aantal stills uit films steeds van andere kleuren voorzien, zodat ieder drukkeemplaar duidelijk verschild van kleur. Een aantal van zijn zeefdrukken maken een feerrieke indruk omdat zij een fluorisierende lijst gekregen hebben.

Herman Labro's werk is geheel zonder pretenties, hij wil slechts wat kleur brengen in het alledaagse en toch zo grijze leven. Zijn zeefdrukken zijn dan ook bedoeld, zo zegt hij, voor woon- en slaapkamers, de plaatsen bij uitstek waar de hedendaagse verlangens gekoesterd worden. Allezins de moeite om 's binnen te wippen. Bovendien zullen tijdens de maand oktober een aantal films vertoond worden, waar Labro's moviestars in optreden.

Jan Huyse

Festival van de lach

Er mag al eens gelachen worden, vindt CLUB 84 (Valleilaan 33a, 3110 Rotseelaar, tel. 016/56.00.57). Daarom: een festival! Dat zal bestaan uit vooral toneelvoeringen van gezelschappen uit Vlaanderen en Nederland, alle in de Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 15, te Leuven.

Gepland: *wij gaan naar Benidorm*, met Johnny Voners en Janine Bisschops (6 november 1985); *Wat te doen met Bompas* met Luc Philips (20 en 21 november 1985); *Blonde Aarbeid* van EWT-teater Deurne (10 en 12 februari 1986); *Onze Bompas is aan 't vrijen*, opnieuw met Luc Philips (19 en 20 februari en 11 en 12 maart 1986). Tenslotte het Nederlandse kabaret *Zo gepiept* van Robert Paul (16 april 1986).

Wie van dijenkletsen houdt: daaraan! *Reservaties* Stadsschouwburg, 016/22.11.13. Reduktie op vertoef van studentenkaart.

Schrijversakademie

De enige Schrijversakademie (zesde jaargang) van het land gaat natuurlijk door — waar dacht u? — in 't Stuc (Van Evenstraat 2d) te Leuven. Georganiseerd door de Universitaire Werkgroep Literatuur, redactie K. Capucijnenvoer 67/15, 3000 Leuven, tel. 016/22.93.24.

Onderwerpen: leesmotieven, taalgebruik, inspiratie, analyse van poëzie, kortverhaal, roman, essay, journalistiek, luisterspel, TV-spel, filmscenario.

Medewerkers: Hans Devroe (De Standaard), Gaston Durnez (De Standaard), Marc Didden (filmregisseur), Frans Puttemans (BRT-TV), Flor Stein (BRT-radio), Frans Verleyen (Knack).

Deelname in de onkosten: 1800 fr (voor 15 avonden plus abonnement ledentijdschrift); studenten of werklozen: 1700 fr.

Derde Wereld en dia's

Derde Wereldtoerisme is in. Velen willen daar achteraf iets mee doen en dia's of andere audio-visuele soevenris gebruiken om hun omgeving en/of vereniging meer wegwijs te maken in de ontwikkelingsproblematiek.

Vaak echter ontaardt dat in pijnlijk geklungel. Om dat te voorkomen, organiseert ITECO (vormingscentrum voor ontwikkelings samenwerking) een vormingsdag *Informatie en audio-visuele middelen*. Zaterdag 12 oktober van 9.00 tot 18.00 u in de lokalen van het NCOS, Lakensestraat 76, 1000 Brussel. Deelname in de onkosten: 100 fr + 50 fr documentatie.

P.L.

AGENDA

Donderdag 10 oktober

20.00 u. **INFO-AVOND** over El Salvador georganiseerd door El Salvador-komitee. Filmvertoning: *De weg naar de vrijheid* met nadien getuigenissen. Aud. Michotte in het Psychologisch Instituut. Inkom gratis.

21.00 u. **FILM** *Some like it hot* (z/w) in de Komma, Fred. Lintsstraat 45, te Leuven.

20.00 u. **ORGELRECITAL** Steigleder, Sweelinck, Bach, e.a. Org. concert-vereniging van het Lemmensinstituut i.s.m. RTBF-radio. Plaats: Concertzaal van het Lemmensinstituut, Herestraat 53, Leuven. Inkom 120/180.

Zondag 13 oktober

11.00 u. **ZONDAGMIDDAGKONCERT** Haendel & Bach met Koen Dieltens (blokfluit), Bart Coen (blokfluit) en Marianne Verstegen (clavecimbel) en Auditorium "Minnepoort", Kon. Albertlaan 52 te Leuven. Inkom 100 en 50 fr voor C.J.P. + 3-pas, jeugd- en muzikleden UCL en leerlingen aan het Stedelijk Muziekonderwijs.

Maandag 14 oktober

20.30 u. **FILM** *The Draughtman's Contract* (1983) van Peter Greenaway. Org. DAF. In AV. Inkom 60/80.

22.30 u. **FILM** Kortfilms I: *Intervals* (1973), *Widows* (1974), *Making splash* (1984), *H is for house* (1976), *Vertical features Remake* (1978), van Peter Greenaway. Org. DAF. In AV. Inkom 60/80.

20.00 u. **STARTVERGADERING** 11.11.11-aktie van Studenten in 't Stuc. Eerste verdieping.

20.30 u. **FILM** *Het kruis in de Asfaltjungle*. Org. University Action. Plaats: Quod, Vlamingenstraat 116, Leuven.

Dinsdag 15 oktober

20.00 u. **DEBAT** *Stapt de VU in de regering?* Debat met Paul Van Grembergen in de Kleine Aula.

20.00 u. **DEBAT** *Star Wars en Eureka: gevolgen voor vrede en wetenschappelijk onderzoek*. Debat met Patrick De Boosere en Prof. G. François. Org. MLB. In AV.

20.30 u. **FILM** Kortfilms II: *Dearphone* (1976), *Act of God* (1980), *Awalk trough H* (1978), *Water wrackets* (1978) van Peter Greenaway. Org. DAF in AV. Inkom 60/80.

22.30 u. **FILM** *The Draughtman's Contract* (1983) van Peter Greenaway. Org. DAF. In AV. Inkom 60/80.

20.00 u. **MEETING** *Greenpeace* met spreker en dia's over de huidige werking en actualiteit. org. Agalev-studenten-Leuven.

21.00 u. **ANIMATIE-AVOND** Sketches, toneel, muziek en luisterliedjes. Org. University Action. Op de Oude Markt.

22.00 u. **MUZIEK** *Gitaaravond*, verzorgd door Kostas Chatzopoulos & zijn gitaar workshop in de RC-bar. Inkom gratis.

Woensdag 16 oktober

20.15 u. **VERGADERING** Startvergadering Steunkomitee Chili. Alle geïnteresseerden welkom in 't Stuc.

21.00 u. **INFO-AVOND** over Speleologie, georganiseerd door SPEKUL (Speleologie KUL), Parkstraat 53. Inkom gratis.

20.30 u. **FILM** *The Fall's* (1980) van Peter Greenaway. Org. DAF. In AV. Inkom 60/80.

20.00 u. **VOORDRACHT** *God! Niet te geloven* door Phil Bosmans. Org. University Action. In de Kleine Aula. Inkom VVK 30 / 40. VVK: Naamsstraat 84, Leuven.

Donderdag 17 oktober

20.00 u. **WERK GROEP** *Start Universitaire Werkgroep Literatuur*: Leesmotieven. In 't Stuc.

20.30 u. **DEBAT** Liga voor de mensenrechten, afdeling Vlaams-Brabant, i.s.m. Radikale Kriminologen organiseert een debat over strafrecht-hervorming in AV.

21.00 u. **FILM** *Misfits* in De Komma.

20.30 u. **FILM American Composers** (1983) deel 1: John Cage en deel 2: Hereditid Monk. Org. DAF. In AV. Inkom 60/80.

22.30 u. **FILM American Composers** (1983): delen 3 en 4, Philip Glass & Robert Ashley. Org. DAF. In AV. Inkom 60/80.

20.00 u. **INFO-AVOND** van University Action, Vlamingenstraat 116, Leuven. Inkom gratis.

TENTOONSTELLINGEN

ABB. Minderbroederstraat 8, Leuven 6/7. een tentoonstelling van het werk van 7 jonge kunstenaars (Saenen, Schellhout, Van Sambeke, Loos, Paeleman, De Rijk, Behaegel). Org. *Kunst in Huis*. Van 18 oktober tot 31 oktober, open van maandag tot vrijdag, telkens van 8.00 tot 16.00 u.

GALERIJ PERSPEKTIEF, St.-Antoniusberg 3. Oktober: Marino Wegher. Open van dinsdag tot zaterdag van 10.00 tot 18.00 u.

DE KOMMA, Fred. Lintsstraat 45 te Leuven. Oktober: Herman Labro, zeefdrukwerk. Open van maandag tot vrijdag van 11.00 tot 2.00 u.

STEDELIJKE AKADEMIE, Leopold Vanderkelenstraat 30 te Leuven. Tot 3 november. Overleden leraars van de Stedelijke Akademie: schilders grafici. Open weekdays: 10.00 tot 13.00 u en 14.00 tot 18.00 u. Weekend: 14.00 tot 17.00 u.

Wijzigingen Klapstuk 85

De voorstelling van "absolute kunst" door de Nederlandse groep Onafhankelijk Toneel kunnen niet doorgaan op 15, 16, 17, 18 en 19 oktober, wel op de andere dagen van 21 tot 25 oktober. Voor de mensen die reeds tickets kochten: 15 wordt 22, 16 wordt 23, 17 wordt 24, 18 wordt 25 en 19 wordt 21 oktober. Indien men door deze wijzigingen belet zou zijn, kan men natuurlijk zijn ticket inruilen tegen 'zijn geldwaarde.

Nachtprogramma

Claw Boys Claw kan niet aanwezig zijn op Klapstuk 85 op vrijdag 18 oktober en wordt vervangen door een Gentse punk-jazzgroep UNION.

Voor een aantal voorstelling uit het nachtprogramma moet, in tegenstelling tot wat vroeger gemeend werd, entreegeld betaald worden, nl. 100/120 fr. Het zijn Maximalist op 17 oktober, Dagmar Krause & Osborne op 16 oktober. Patrick Fitzgerald op 24 oktober.